

Hristos, Învierea și Viața

HRISTOS

ÎNVIEREA ȘI VIAȚA

EBENEZER ERSKINE

HRISTOS, ÎNVIEREA ȘI VIAȚA

Ebenezer Erskine

© 2019 Asociația MAGNA GRATIA. Toate drepturile rezervate. Nici o parte a acestei publicații nu poate fi reprodusă, stocată sau transmisă în orice formă și prin orice mijloace – electronice, mecanice, prin fotocopiere, microfilmare, înregistrare sau altfel – cu excepția unor citate scurte în recenzii, fără permisiunea prealabilă a deținătorului drepturilor de autor.

Publicat în original sub titlul *Christ, the Resurrection and the Life*. Asociația MAGNA GRATIA nu susține în mod necesar toate punctele de vedere ale autorilor pe care îi traduce și/sau publică.

Dacă nu este precizat altfel în text, citatele biblice sunt preluate din Biblia Cornilescu, ediția revizuită. Drepturi de autor British and Foreign Bible Society (BFBS) și Societatea Biblică Interconfesională din România (SBIR) 1924, 2016. Folosit cu permisiune.

Traducerea, design copertă și interior și tehnoredactare: MAGNA GRATIA.

RESPECTAȚI DREPTURILE DE AUTOR!

Este interzis în mod expres:

imprimarea a mai mult de 3 ex. pentru uz personal, a mai mult de 10 ex. din maxim 5 publicații diferite pentru prieteni și rude și fotocopierea;

imprimarea profesională (la tipografie, indiferent dacă produsul este comercializat sau nu);

stocarea fișierelor oricărei cărți pe bloguri, pagini de internet, portaluri sau transmiterea pe cale electronică, altfel decât a link-urilor către website-ul MAGNA GRATIA.

copierea și republicarea a peste 250 de semne/publicație pe alte portaluri, pagini de internet, bloguri, în publicații tipărite sau în predici, prezentări, conferințe etc.

Politica de copyright completă este disponibilă la adresa de internet:
<http://www.magnagratia.org/copyright.html>

Asociația MAGNA GRATIA
Str. Liliacului nr.26,
Dascălu-Ilfov 077075
Email: contact@magnagratia.org
Internet: www.magnagratia.org

„EU SUNT ÎNVIEREA ȘI VIAȚA.
CINE CREDE ÎN MINE, CHIAZ
DACĂ AR FI MURIT, VA TRĂI.”

IOAN 11:25

Cuprins

Introducere 7

Capitolul 1. Implicații ale acestui titlu 15

Capitolul 2. Pentru cine este Hristos Viața? 27

Capitolul 3. În ce sens este Hristos Învierea? 33

Capitolul 4. Care este viața la care suntem înviați de Hristos? 53

Capitolul 5. Cum ajunge Hristos să fie Viața? 61

Capitolul 6. De ce a devenit Hristos Viața pentru noi 67

Capitolul 7. Aplicații 69

Despre *MAGNA GRATIA*

INTRODUCERE

Sper că mulți dintre cititorii mei rostesc cuvintele acelor greci despre care se spune: „Domnule, am vrea să-L vedem pe Isus” (Ioan 12:21). Iată care este singurul lucru pe care ni-l dorim: să privim la frumusețea lui Isus. Dacă ratăm acest lucru, ratăm destinația călătoriei noastre pământești.

Ei bine, cititorule, cuvintele pe care tocmai le-ai văzut sunt așezate înaintea ochilor tăi ca o oglindă, în care Îl poți vedea pe Isus, căci fiecare titlu, fiecare nume pe care El și-l însușește este ca o oglindă, în care Îl poți vedea. Și, dacă poți să îți îndrepti ochiul credinței către această oglindă, Îl vei vedea pe Isus, și Îl vei vedea spre avantajul imens al sufletului tău. „Noi toți privim cu fața descoperită, ca într-o oglindă, slava Domnului” (2 Corinteni 3:18).

Ce este acea oglindă despre care vorbește apostolul, prin care Îl putem vedea Isus, care acum nu poate fi văzut

cu ochii trupești, căci „cerul trebuie să-L primească, până la vremile așezării din nou a tuturor lucrurilor” (Faptele Apostolilor 3:21)? Ei bine, oglinda este însuși Cuvântul Său și relatarea acestui Cuvânt cu privire la El. Iar în acest text avem o parte a Cuvântului Lui. Iată aici un cuvânt, un cuvânt măreț, un cuvânt mângâietor. Privește prin acea oglindă, și Îl vei vedea pe Acela al Cărui Nume este Cel Minunat. El îți vorbește la fel de direct cum i-a vorbit Martei: „Eu sunt Învierea și Viața. Cine crede în Mine, chiar dacă ar fi murit, va trăi” (Ioan 11:25).

Aceste cuvinte sunt parte din discuția dintre Hristos și Marta, cu privire la învierea din morți a fratelui ei, Lazăr. Atunci când a auzit că Hristos era în apropiere, Marta a alergat din cetatea ei pentru a-L întâlni și s-a înfățișat înaintea Lui cu această plângere tristă: „Doamne, dacă ai fi fost aici, n-ar fi murit fratele meu” (Ioan 11:21).

Exista o slăbiciune în felul ei de a vorbi, ca și cum puterea lui Hristos de a-l salva de moarte pe fratele ei ar fi fost limitată la prezența trupească a Mântuitorului.

Hristos poate vindeca în absența naturii Sale omenești la fel de bine ca atunci când este prezent. Citim în Biblie despre o femeie sărmană care avea o scurgere de sânge (Marcu 5:25); ea voia să se apropie de Hristos, dar trebuia să treacă printr-o mulțime, înainte de a se putea atinge de El. Dornică fiind, ea a trecut printre toți și, cu un efort disperat, o vedem furând o vindecare din partea lui Hristos.

Este adevărat, noi nu mai putem căpăta o astfel de atingere, cu mâna noastră pământească, acum, când El este înălțat. Însă El poate fi atins prin credință, într-un mod real, așa cum această femeie s-a atins de poala hainei Lui. Cum ar fi dacă ți-aș spune, cititorule, că Hristos este la fel de prezent aici și acum, în ce privește natura Sa divină, după cum era prezent în natura Sa omenească, atunci când a umblat pe pământ? Hristos îi spune lui Nicodim că „nimeni nu s-a suit în cer, afară de Cel ce S-a pogorât din cer, adică Fiul omului, care este în cer” (Ioan 3:13). De asemenea, El spune în Matei 18:20 și în Exod 20:24 că oriunde se cheamă Numele Său, acolo se găsește și El. Rândurile de față sunt scrise cu intenția de a chema Numele lui Hristos, așa încât suntem convinși că El este cu adevărat prezent, alături de noi, în clipa de față, la fel de real după cum era prezent alături de Marta.

De aceea, haideți să nu cădem în aceeași greșală pe care a făcut-o Marta, care gândea că Hristos nu putea să-i salveze fratele decât dacă era prezent în trupul Său omnesc.

Isus al nostru, care se află acum în cer, la dreapta lui Dumnezeu, este capabil să îi mântuiască într-un mod desăvârșit pe toți cei care vin la Dumnezeu prin El, „pentru că trăiește pururea ca să mijlocească pentru ei” (Evrei 7:25). Hristos oferă un cuvânt de încurajare pentru credința Martei, spunând: „Fratele tău va învia” (Ioan 11:23), fără să îi spună când anume avea să se petreacă acest lucru.

Promisiunea venită de la Hristos este combustibilul credinței. Așa cum un foc nu poate să ardă fără combustibil, nici credința nu poate trăi sau acționa în lipsa unei promisiuni. Marta își mărturisește credința cu privire la învierea generală ce va avea loc în ziua de apoi, spunând: „Știu că va învia la înviere, în ziua de apoi” (Ioan 11:24). Dar Hristos, plecând de la acel adevăr general, îi îndreaptă credința către Sine, Cel ce este izvorul învierii din morți a oamenilor, în general, dar în mod particular a fratelui ei, Lazăr: „Eu sunt Învierea și Viața. Cine crede în Mine, chiar dacă ar fi murit, va trăi” (Ioan 11:25).

Iată, avem în acest pasaj trei lucruri de reținut:

1. *„Eu sunt Învierea și Viața”*. Avem aici unul dintre titlurile glorioase ale lui Hristos, care ar trebui să îi facă pe oamenii morți în păcat să se apropie de El.

2. Să *„credem în El”*. Avem, iată, această îndatorire la care sunt chemați toți oamenii, dacă vor să beneficieze de Hristos, Cel care este *„Învierea și Viața”*.

3. *„Chiar dacă ar fi murit, va trăi”*. Iată beneficiul glorios care este îndreptat către toți cei care cred în El.

În ceea ce privește primul dintre aceste puncte, vedem că avem de-a face cu două aspecte ale titlului prin care Hristos Se descoperă către Marta: în primul rând *Învierea*, apoi *Viața*.

Dar acestea două sunt atât de strâns legate unul de celălalt, încât este imposibil să ne formăm o idee completă

folosindu-l pe primul, fără cel de-al doilea, căci ce este învierea, dacă nu o întoarcere a persoanei înapoi, din starea de om mort în cea de om viu? – și iată că „învierea” și „viața” constituie un singur lucru.

Este un lucru mângâietor să ne gândim că această calitate a lui Hristos se adresează într-un fel glorios nouă, oamenilor morți în păcate, care facem parte din familia lui Adam. Toate numele și titlurile lui Hristos sunt lucruri relaționale: El este Profet *pentru* noi, Preot *pentru* noi, și Rege *pentru* noi. „Și voi, prin El, sunteți în Hristos Isus. El a fost făcut de Dumnezeu pentru noi înțelepciune, neprihănire, sfințire și răscumpărare” (1 Corinteni 1:30). Așadar, atunci când se spune despre El că este *Învierea și Viața*, El este aceste lucruri *pentru* noi, căci *nouă* ni s-a dat acest Fiu, *nouă* ni s-a născut acest Copil (Isaia 9:6), al cărui Nume este „*Învierea și Viața*”.

De aceea, haideți să vedem dacă putem întinde mâna, aplicând credința în Hristos vieților noastre, văzând cât de legat este El de noi și cum chiar Numele Său îl cheamă pe fiecare om la părtășie cu El. „*Eu sunt Învierea și Viața*”: aceste cuvinte formează o învățătură bogată pentru noi.

I

IMPLICAȚII ALE ACESTUI TITLU

Care sunt implicațiile și aspectele incluse în acest titlu
- Hristos, Învierea și Viața - în această trăsătură prin care
Hristos Se descoperă către tine și către mine?

HRISTOS - ADEVĂRATA ÎNVIERE

1. Acest lucru presupune într-un mod clar că *toți membrii rasei lui Adam sunt oameni morți*, bărbați și femei morți. Imediat ce au băut din acea otravă mortală, în Paradis, boala aceea contagioasă a curs prin sufletele primilor noștri părinți¹, și apoi a trecut la noi toți, urmașii lor, din acea clipă și până astăzi. Noi suntem toți morți spiritual:

---

¹ Noi eram „în Adam” atunci când el a căzut în păcat în Grădina Edenului și, de aceea, toți am moștenit o natură decăzută de la el (Romani 5:12-19; 1 Corinteni 15:21-22).

„Sufletul care păcătuiește, acela va muri” (Ezechiel 18:20). Suntem morți spiritual, sub puterea și stăpânirea păcatului, despărțiți de Dumnezeu – care este însăși izvorul vieții – și expuși în orice clipă atât la moartea trupească, cât și la cea veșnică. Moartea aceasta vine peste toți membrii familiei lui Adam, și cât de cuprinzătoare a fost ea în a pătrunde în toate generațiile, inclusiv în noi! Ea a zdrobit generație după generație, aruncând-o în mormânt, și azvârlind nenumărate suflete în Iad. Aceeași lucrare a morții, care a măturat generația de dinaintea noastră, cu siguranță că ne va mătura și pe noi după nu multă vreme. Unde te vei găsi, drag cititor, unde ne vom găsi, tu și eu, în scurt timp? Vai! Principalul motiv pentru care oamenii nu iau în seamă acest lucru stă în faptul că ei dorm și nu se gândesc că se vor trezi cândva, fie în prezența sfinților și a îngerilor glorificați, fie în prezența diavolilor și a sufletelor condamnate – unde viermele conștiinței nu moare niciodată și unde focul nu se va stinge. Moartea își face lucrarea în fiecare dintre noi. Moartea spirituală ne-a capturat, despărțindu-ne de Dumnezeu, iar moartea trupească ne va despărți în curând sufletul de trup.

2. Întrucât Hristos este „Învierea și Viața”, acest lucru are ca implicație clară faptul că *Fiul lui Dumnezeu a fost trimis în această lume pentru a le da viață celor morți*. El Și-a primit trimiterea ca Mijlocitor din partea Tatălui, scopul fiind acela de a învia morții. El I-a spus Fiului, încă din veșnicie, „du-Te și dă-le viață acestor păcătoși morți”. În

consecință, Fiul lui Dumnezeu, primindu-Și trimiterea, îi vizitează și le spune acestor oameni, „trăiește!”, căci avea și are puterea să facă acest lucru: „I-ai dat putere peste orice făptură, ca să dea viața veșnică tuturor acelorora, pe care I i-ai dat Tu” (Ioan 17:2).

Iar eu cred că în vederea acestui lucru a spus Hristos că, „după cum Tatăl are viața în Sine, tot așa a dat și Fiului să aibă viața în Sine” (Ioan 5:26). Există două trăsături ale vieții Fiului lui Dumnezeu.

Există, pe deoparte, *esența vieții Sale*, atunci când primim la El în calitate de Dumnezeu, căci El are acest lucru în esența Sa, din veșnicie.

Dar, mai apoi, El are și o *viață de mijlocire*, dăruită Lui în calitate de al doilea Adam. El a primit trimiterea de a le da viață păcătoșilor morți din familia lui Adam.

El a primit daruri pentru oameni, pentru oamenii răzvrătiți (Psalmii 68:18), și iată care a fost principalul dar pe care El avea să îl dea acestora: viața veșnică, împreună cu toate beneficiile ei.

3. Eu cred, de asemenea, că expresia „Eu sunt Învierea și Viața” mai implică în mod clar și că *Domnul nostru Isus Hristos a abrogat sentința Legii*, prin care noi ar fi trebuit să murim. „Plata păcatului este moartea” (Romani 6:23) – era mâna care scria sentința noastră, și care era împotriva noastră. Ei bine, Hristos a venit și, prin țintuirea ei pe cruce, El zdrobește această sentință, pentru ca ea să nu se

mai poată ridica împotriva noastră, la tribunalul judecății lui Dumnezeu.

4. În același timp, cred că expresia mai implică și că *Domnul nostru Isus Hristos a recuperat tot ceea ce fusese pierdut de către primul Adam.*

Prin păcatul și apostazia lui, primul Adam a devenit izvorul suferinței, al morții și ticăloșiei pentru toți urmașii lui. Aceasta este moștenirea pe care o avem de la Adam, primul nostru părinte. Dar Hristos a venit și a recuperat tot ceea ce noi pierdusem în primul Adam. De aceea, în Romani 5 se face o comparație între primul Adam, împreună sămânța lui firească, și Hristos, cel de-al doilea Adam, împreună cu sămânța Sa spirituală, prin care aceștia sunt înviați.

5. Mai cred că expresia implică și că *Hristos Însuși este înviat dintre cei morți*, purtând cu El cheile Iadului și ale morții și devenind biruitor asupra acestora, prin crucea Lui: „Când L-am văzut, am căzut la picioarele Lui ca mort.

El Și-a pus mâna dreaptă peste mine, și a zis: „Nu te teme! Eu sunt Cel dintâi și Cel de pe urmă, Cel viu. Am fost mort, și iată că sunt viu în vecii vecilor. Eu țin cheile morții și ale Locuinței morților” (Apocalipsa 1:17-18).

6. În ultimul rând, cred că expresia implică faptul că *viața întregului trup tainic, Biserica, se găsește în Hristos.* Lucrurile sunt stabilite cu totul contrar în cel de-al doilea legământ, comparativ cu primul.

În primul legământ, viața omului se găsea în mâna lui², dar acum viața se găsește în Capul lui; când omul și-a luat viața în propriile mâini, el a pierdut viața spirituală și părtașia cu Dumnezeu, fiind neascultător de acea singură poruncă ce i-a fost dată. Era o ființă schimbătoare, chiar dacă sfântă într-un mod perfect. Dar binecuvântat să fie Dumnezeu că lucrurile stau altfel în noul legământ³: Dumnezeu nu mai pune viața în mâinile noastre, ci El o pune în mâna lui Hristos – și acolo stă viața întregului Său Trup tainic, Biserica. Poate că există unii care vin și spun, „O, sunt mort, sunt ca un copac uscat. Viața mi se duce și nu există vioiciune, nici viață în mine. Nu pot să câștig acea viață veșnică împlinind îndatoririle mele, viața pe care o aveam anterior”. O, fii atent ca nu cumva aceste vorbe să fie urme ale legământului faptelor⁴, ia aminte să nu fie un duh legalist în tine. Poate că nu ești mulțumit că viața ta nu se mai află în mâinile tale, așa cum era cazul lui Adam, înaintea căderii sale. Dar ai face bine să îți amintești că, de la cădere încoace, Dumnezeu nu-Și pune în niciun fel încrederea în om – nu, nici măcar în cel mai drag dintre sfinții Lui; El nu încredințează viețile în mâinile lor – ci ne-a

---

² „în mâna lui” – Dumnezeu a pus viitorul lui Adam în mâna lui atunci când i-a dat privilegiul de a-și păstra viața prin ascultarea de acea singură poruncă.

³ „noul legământ” – a se vedea Ieremia 31:31-34; Matei 26:27, 28; Evrei 8:6-13; 10:12-20; 12:22-24.

⁴ „legământul faptelor” – încercarea omului de a se mântui prin facerea de fapte bune, cu referire la înțelegerea făcută de Dumnezeu cu Adam în Grădina Edenului, înainte de căderea lui Adam în păcat. Aceasta a stabilit obligația omului de a asculta de Dumnezeu, având parte de binecuvântarea vieții în cazul ascultării, și de pedeapsa morții, în cazul neascultării (Geneza 2:16-17).

asigurat printr-un cuvânt solemn că viața noastră se găsește în Fiul Său. Credinciosul însuși va fi de acord cu faptul că viața lui este pusă în mâna lui Hristos, și el va spune, „Doamne, sunt mulțumit că viața mea este „ascunsă cu Hristos în Dumnezeu” (Coloseni 3:3) și că, astfel, nici un aspect al ei nu mai stă în mâna mea”.

Acesta este un adevăr care cântărește greu, un adevăr care a fost atestat de cei mai importanți martori: „trei sunt care mărturisesc” (1 Ioan 5:7), anume Dumnezeu Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt. De aceea, noi nu facem altceva decât să reiterăm ceea ce ei spun ca fiind adevărat, altfel „Îl facem mincinos” pe Dumnezeu (1 Ioan 1:10). Care este mărturia lui Dumnezeu? „Și mărturisirea este aceasta: Dumnezeu ne-a dat viața veșnică, și această viață este în Fiul Său” (1 Ioan 5:11), da, nouă, celor care eram pierduți, ruinați și condamnați. Dacă vrei să ai viața, trebuie să fii mulțumit cu viața pe care El ți-o dă: El este marele Ispravnic, și toți copiii din familie trebuie să depindă de El, fie mici, fie mari. „Pe el se va sprijini toată slava casei tatălui său, odraslele alese și de ocară, toate sculele cele mici, atât lighenele cât și vasele” (Isaia 22:24) – ei își întemeiază fericirea în lucrurile pe care Dumnezeu le-a dat. Și dacă aceasta este calea ta, atunci viața ta va fi așezată într-o mână nobilă. Dar dacă ești nemulțumit cu faptul că Hristos este Ispravnicul, dacă nu accepți nimic, decât dacă se face după voia ta, dacă viața stă în mâinile tale, atunci tot ce vei primi va fi respingerea ta. Mergi la Acela care are viața în mâinile Sale, și

cere-I tot ceea ce El a promis în Cuvântul Său. Atenție să nu Îl limitezi – El va da copiilor din familia Sa doar ceea ce El consideră că au nevoie. El nu va fura din pâinea copiilor, nu, nu, ci El le va da toată pâinea, tot ce au nevoie, la vremea ei – așa că voi toți, copiii Lui, ați face bine să depindeți de Fratele vostru mai mare.

CEI CE SUNT PĂRTAȘI PRIMEI ÎNVIERI

Acum, înainte de a trece la al doilea punct, vreau să te îndemn să te cercetezi, pentru a vedea dacă ai fost vreodată părtăș primei învieri, dacă Hristos este „Învieră și Viața” pentru tine. Nu vreau să dezbăt foarte mult acest lucru, ci vreau doar să spun că, dacă El a fost vreodată „Învieră și Viața” pentru sufletul tău, atunci trebuie să existe o asemănare duioasă între învierea lui Hristos și învierea ta. Și n-ar trebui să te mire existența unei asemănări între ele, căci Hristos a înviat în calitate de Cap tainic al Bisericii: când El a înviat, și noi am înviat. Vorbind despre învierea Capului și a membrilor, profetul Osea spunea: „El ne va da iarăși viața în două zile; a treia zi ne va scula, și vom trăi înaintea Lui” (Osea 6:2); nu El, ci noi: toate mădularele tainice ale lui Hristos au înviat odată cu El, prin reprezentare. Dacă și tu ai fost înviat cu adevărat odată cu El, atunci va exista o asemănare între învierea ta și învierea Lui. Iată, voi demonstra acest lucru în următoarele puncte:

1. Tu știi că Hristos a înviat prin puterea Sa, prin puterea naturii Sale divine, căci El era „Fiul lui Dumnezeu,

prin învierea morților” (Romani 1:4). Tot astfel, dacă ai fost vreodată înviat spiritual prin El, dacă ești părtaș învierii Sale, dacă El este pentru tine „Învierea și Viața”, atunci sunt sigur că ai experimentat ceva din „puterea învierii Lui” (Filipeni 3:10) – căci acea putere este puterea care trebuie să te învieze și să te facă să crezi că Dumnezeu L-a înviat pe Hristos dintre cei morți (Efeseni 1:19). Eu nu mă îndoiesc, ci sunt sigur că, oriunde omul este părtaș lui Hristos, „Învierea și Viața”, acel om este vindecăt de arminianism⁵. Acel om nu va spune că are în mâinile sale puterea de a se pocăi și de a crede, ci el va recunoaște că nu puterea voinței sale, ci puterea harului suveran, fără plată, a fost ceea ce l-a adus de la moarte la viață.

2. *Prin învierea Sa, Hristos a fost „Fiul lui Dumnezeu... Isus Hristos, Domnul nostru” (Romani 1:4).* Însuși Dumnezeu Tatăl, vorbind despre învierea Fiului dintre cei morți, spune: „Dumnezeu a împlinit-o pentru noi, copiii lor, înviind pe Isus; după cum este scris în psalmul al doilea: „Tu ești Fiul Meu, astăzi Te-am născut” (Faptele Apostolilor 13:33), dar nu ca și cum viața Fiului a început odată cu învierea Lui. „El a fost luat prin apăsare și judecată; dar cine din cei de pe vremea Lui a crezut că El fusese șters de pe

---

⁵ „Arminianism” – sistemul teologic formulat de Jacobus Arminius (1560-1609), un teolog olandez născut la Oudewater, Olanda. El a respins înțelegerea reformatoarelor cu privire la predestinare, predicând în schimb că predestinarea oamenilor de către Dumnezeu este bazată pe precunoașterea de către El a faptului că anumiți oameni aveau să-L primească și alții aveau să-L respingă pe Hristos, prin exersarea voinței lor libere.

pământul celor vii și lovit de moarte pentru păcatele poporului meu?” (Isaia 53:8; cf. Faptele Apostolilor 8:33) – acest lucru a fost stabilit încă din veșnicie. Un Tată veșnic trebuie să aibă un Fiu veșnic – este parte din Dumnezeuia Lui, din esența Sa. Dar învierea Lui dintre cei morți a „dovedit cu putere că este Fiul lui Dumnezeu, prin învierea morților” (Romani 1:4). Dacă ai fost înviat dintre cei morți, într-o anume măsură ți-a fost conferită calitatea de fiu. În acel moment, o ființă nouă este creată, bebelușul harului începe să trăiască, și el îndrăznește să strige, „Ava, Tată”, adresându-se „Dumnezeului și Tatălui Domnului nostru Isus Hristos” (Romani 8:15; 2 Corinteni 11:31). Indiferent cât ar fi de suprimată și sufocată de necredință, oricâte ori credința adevărată începe să își ridice capul, limbajul fapturii noi este acesta: „Totuși Tu ești Tatăl nostru! Căci Avraam nu ne cunoaște, și Israel nu știe cine suntem; dar Tu, Doamne, ești Tatăl nostru, Tu, din veșnicie, Te numești Mântuitorul nostru” (Isaia 63:16).

3. *Știi că, atunci când Hristos a înviat din morți, a intrat în odihna Sa. S-a odihnit de lucrarea truditore a răscumpărării omului. Sabatul fusese o zi de odihnă, pentru că Hristos s-a odihnit de marea Sa lucrare de răscumpărare. Așadar, dacă ai fost vreodată părtaș învierii Lui, ai fost adus în situația de a te odihni în Hristos. Odihnește-ți în El sufletul obosit și împovărat, așezându-te pe temelia pe care Dumnezeu a pus-o în Sion (Isaia 28:16). „Obosiseși mergând” (Isaia 57:10), încercând să-ți găsești odihna în*

faptele Legii și în alte refugii ale meritelor tale, dar n-ai reușit să o găsești. Dar, atunci când odihna lui Dumnezeu ți-a fost descoperită, atunci ai putut spune: „Acesta este locul Meu de odihnă pe vecie; voi locui în el, căci l-am dorit” (Psalmii 132:14).

4. *Când Hristos a înviat dintre cei morți, El a lăsat în urmă îmbrăcămintea cu care a fost îngropat. Când a ieșit din mormânt, Hristos a lăsat acolo acele haine, pentru că nu avea să mai moară. Dar Lazăr, când a fost înviat dintre cei morți și a ieșit din mormânt, el și-a luat cu sine hainele, pentru că avea să moară iarăși. Așadar, dacă ești părtaș învierii lui Hristos, ai fost înviat din mormântul păcatului și din starea ta firească, și ai lăsat deoparte hainele morții și îmbrăcămintea spurcată a păcatului. Ai fost făcut capabil să refuzi „păgânătatea și poftele lumești”, pentru a trăi „în veacul de acum cu cumpătare, dreptate și evlavie” (Tit 2:12). „Ce mai are Efraim a face cu idolii?” (Osea 14:8), este limbajul sufletului care are în el viața lui Hristos.*

5. *Odată ce a înviat dintre cei morți, Hristos nu a mai stat de vorbă cu iudeii neconvertiți. El și-a petrecut viața pământească cu ei, dar apoi s-a separat de aceștia. Poate că unii mă vor întreba: „De ce nu s-a mai arătat Hristos sanhedrinului evreiesc după învierea Lui?”*

Ei bine, pentru că le dăduse suficiente dovezi ale misiunii Sale divine în decursul vieții pământești, dar ei Îl respinseseră, Îl denumiseră diavol și „om mândăcios și băutor de vin, un prieten al vameșilor și al păcătoșilor” (Matei

11:19), apoi L-au crucificat ca pe un infractor. De aceea, atunci când a înviat, El S-a arătat doar prietenilor Lui: „S-a arătat la peste cinci sute de frați deodată, dintre care cei mai mulți sunt încă în viață” (1 Corinteni 15:6). Astfel, cei care sunt părtași învierii lui Hristos nu vor frecventa tovărășia vrăjmașilor lui Hristos, o lume stricată, ci se vor însoți cu cei sfinți, cei mai buni de pe pământ (Psalmii 16:3). Cei care sunt vii nu doresc să se amestece în treburile morților. Tot așa, cei care sunt vii spiritual nu iubesc tovărășia cu morții spiritual – cu excepția misiunii de a le vorbi despre pericolul în care se găsesc aceștia, îndemnându-i să fugă de mânia viitoare (Matei 3:7). Tu, cel care iubești tovărășia blasfemiatorilor, complotul celor răi și persoanele păgâne, care îți găsești plăcerea în ei: ești mort, altfel n-ai putea sta în astfel de companie, căci tovărășia celor morți este urât mirositoare pentru cei vii.

6. Atunci când a înviat din morți, Hristos se afla pe punctul de a se înălța la cer. Iată, acestea sunt cuvintele spuse Mariei: „Nu mă ținea, căci încă nu M-am suit la Tatăl Meu. Ci, du-te la frații Mei, și spune-le că Mă sui la Tatăl Meu și Tatăl vostru, la Dumnezeuul Meu și Dumnezeuul vostru” (Ioan 20:17).

Astfel, dacă „ai fost înviat în Hristos”, nu vei mai coborî în pustie, ci vei merge în sus. Îți vei îndrepta viața „după lucrurile de sus, unde Hristos șade la dreapta lui Dumnezeu. Gândiți-vă la lucrurile de sus, nu la cele de pe pământ” (Coloseni 3:1-2).

Voi încheia acest punct cu un cuvânt, un îndemn adresat celor morți în păcat. O, păcătoși morți, veți veni oare la Hristos, „Învierea și Viața”? „Dacă suntem morți”, ați putea spune voi, „de ce ne vorbești? Poate oare cel mort să se învieze pe sine?” Răspunsul meu este acesta: este o diferență între starea unui om de a fi mort din punct de vedere moral și cea a morții fizice; dacă ați fi morți trupește, slujba noastră înaintea voastră ar fi inutilă. Noi nu le predicăm Evanghelia acelor care sunt morți trupește. Este adevărat că păcătosul, fiind mort în păcat, este la fel de incapabil de acțiuni spirituale după cum omul mort trupește este incapabil de a face lucrurile pe care cei vii le pot face. Dar am o trimitere, o poruncă de la Dumnezeu către tine, care îmi spune să le strig celor morți să „ia aminte, și să vină la Mine; ascultați, și sufletul vostru va trăi” (Isaia 55:3), pentru ca, auzind, să trăiască. Hristos spunea: „Adevărat, adevărat vă spun, că vine ceasul, și acum a și venit, când cei morți vor auzi glasul Fiului lui Dumnezeu, și cei ce-l vor asculta, vor învia” (Ioan 5:25). De aceea, eu proclam acest Nume al lui Hristos înaintea voastră. Propovăduiesc că El este „Învierea și Viața”, că păcătoșii morți pot să audă și să trăiască – căci veți avea viața ca urmare a auzirii acestui cuvânt, prin credință. Iată ce spune Hristos în versetul inițial: „Eu sunt Învierea și Viața. Cine crede în Mine, *chiar dacă ar fi murit*, va trăi” (Ioan 11:25).

2

PENTRU CINE ESTE HRISTOS ÎNVIEREA ȘI VIAȚA?

Pentru cine este Hristos „Învierea și Viața”?

PENTRU PĂCĂTOȘI

Hristos nu este „Învierea și Viața” pentru îngerii căzuți, ci pentru păcătoșii căzuți, pentru cei din familia lui Adam: „Căci negreșit, nu în ajutorul îngerilor vine El, ci în ajutorul seminței lui Avraam” (Evrei 2:16). Atunci când omul a ascultat de ispititorul din Paradis și a mâncat din fructul oprit, blestemul și mânia lui Dumnezeu erau cât pe ce să îl măture pe Adam și pe toți urmașii lui în aceeași stare de condamnare și ruină în care se găseau îngerii care au căzut. Dar ce anume face Dumnezeu așa încât să prevină acest lucru? Ei bine, El alătură natura omenească Persoanei Fiului Său veșnic și, prin

acea natură omenească, El aduce înapoi omul din starea de ruină. Acest lucru este subliniat în însăși Cuvântul lui Dumnezeu: „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața veșnică” (Ioan 3:16).

El L-a trimis să fie om și să moară: „El, care n-a cruțat nici chiar pe Fiul Său, ci L-a dat pentru noi toți, cum nu ne va da fără plată, împreună cu El, toate lucrurile?” (Romani 8:32). L-a trimis în lume, nu L-a trimis către îngeri, ci către oamenii păcătoși. Iată aici un motiv de bucurie și biruință mare: Hristos a luat asupra Lui natura noastră; El nu s-a dus la îngeri, nu a luat natura îngerească, și nici nu a trimis îngerii Lui nenumărați pentru a rezolva problema noastră.

PENTRU EVREI ȘI NEAMURI

Hristos nu este „Învierea și Viața” doar pentru poporul evreu, ci și pentru Neamuri, pentru acele popoare care erau departe de El. Evreii își imaginau că Mesia avea să limiteze binecuvântările Sale doar la națiunea lor. Ei își închipuiau că El trebuia să fie Mântuitorul și Răscumpărătorul doar pentru ei. De aceea, descoperim că, după învierea lui Hristos, atunci când apostolii au început să le predice Neamurilor, evreii s-au simțit foarte ofențați. Hristos, Cel care a predicat Neamurilor, este o Mlădiță a măreței „taine a evlaviei” (1 Timotei 3:16). Ei bine, Hristos este trimis să fie „Învierea și Viața” pentru popoarele dintre Neamuri, în egală măsură ca și pentru Evrei. În acest sens există o profeție în cartea lui Isaia,

unde Iehova, în persoana Tatălui, Îi vorbește Răscumpărătorului nostru astfel: „Este prea puțin lucru să fii Robul Meu ca să ridici semințiile lui Iacov și să aduci înapoi rămășițele lui Israel. De aceea, te pun să fii Lumina neamurilor, ca să duci mântuirea până la marginile pământului” (Isaia 49:6). Dar ne putem aminti că apostolul Ioan vorbește despre lucruri asemănătoare: „Copilașilor, vă scriu aceste lucruri, ca să nu păcătuiți. Dar dacă cineva a păcătuit, avem la Tatăl un Mijlocitor, pe Isus Hristos, Cel neprihănit. El este jertfa de ispășire pentru păcatele noastre; și nu numai pentru ale noastre, ci pentru ale întregii lumi” (1 Ioan 2:1-2)⁶ – adică nu doar pentru noi, cei care suntem evrei, ci și pentru păcatele sărmanilor dintre Neamuri. Și aceștia au parte de răscumpărarea pe care a făcut-o Fiul lui Dumnezeu.

PENTRU BISERICĂ

Hristos este „Învierea și Viața” tuturor bisericilor. El este învierea Bisericii,⁷ atât în aspectul ei universal, cât și în aspectul ei particular. Nu a existat niciodată o biserică în familia lui Adam, dacă Hristos nu a fost Cel care să o adune. El a

---

⁶ „jertfa de ispășire” (engl. propitiation) – „Ispășirea [engl. propitiation] face referire la mânia lui Dumnezeu. De aceea, a ispăși înseamnă a satisface dreptatea divină și astfel a potoli mânia Lui. Conform utilizării sale biblice, termenul are sensul că dreptatea lui Dumnezeu este satisfăcută prin jertfa de ispășire.” (Morton H. Smith, *Systematic Theology*, Vol. 1, 382.)

⁷ „Biserica” – are sensul de biserică universală „invizibilă”, care include pe toți credincioșii adevărați din întreaga lume și din toate timpurile; trebuie făcută deosebirea față de biserică vizibilă, care este compusă din adunările locale de credincioși (unii dintre aceștia sunt în realitate doar preținși credincioși).

început ridice o biserică în Paradis, iar temeliea ei a fost pusă odată cu prima promisiune, „Vrăjmășie voi pune între tine și femeie, între sămânța ta și sămânța ei. Aceasta îți va zdrobi capul, și tu îi vei zdrobi călcâiul” (Geneza 3:15). Biserica este familia lui Dumnezeu de pe pământ, iar Acela care zidește familia și casa îndurării în care aceasta locuiește este tocmai Hristos. El a fost trimis de Tatăl pentru a clădi o nouă familie între triburile lui Adam: „Te-ai suit pe înălțime, ai luat prinși de război, ai luat în dar oameni” (Psalmii 68:18). Dar cu ce scop? Așa încât „cei răzvrățiți să locuiască și ei lângă Domnul Dumnezeu” (Psalmii 68:18b), pentru ca El să fie Învierea și Ziditorul bisericilor.

Biserica dintre evrei și-a primit însăși ființa de la El, iar El i-a ridicat din nimic, din groapa pieirii, atunci când se aflau printre amoriți și hetiti. Astfel, Îl vedem pe Dumnezeu adunându-i, așa cum ni se arată în Ezechiel 16:3-6: „Prin obârșia și nașterea ta ești din țara Cananiților; tatăl tău era Amorit, și mama ta Hetită.

La naștere, în ziua când te-ai născut, buricul nu ți s-a tăiat, n-ai fost scăldată în apă, ca să fii curățită, nici n-ai fost frecată cu sare, și nici n-ai fost înfășată în scutece. Ochiul nimănui nu s-a îndurat de tine, ca să-ți facă măcar unul din aceste lucruri, din milă pentru tine; ci ai fost aruncată pe câmp, așa de scârbă le era de tine, în ziua nașterii tale. Atunci Eu am trecut pe lângă tine, te-am văzut tăvălită în sângele tău, și am zis: ‚Trăiește chiar și în sângele tău!’ Da, ți-am zis: ‚Trăiește chiar și în sângele tău!’”.

El a fost Acela care i-a scos din casa robiei, așa cum le amintește în prefața Celor 10 Porunci (Exod 20:2). El a fost Cel care i-a scos din Babilon. Acesta era ca un mormânt pentru ei, și părea imposibil ca evreii să se poată întoarce în țara lor, căci o astfel de întoarcere era asemănătoare învierii din morți. Totuși, Domnul i-a scos din groapa babiloniană, plantându-i și udându-i la întoarcerea lor în Ierusalim.

PENTRU ORICE ALES AL LUI DUMNEZEU

Hristos este „Învierea și Viața” pentru orice păcătos care aparține Lui, începând din ziua convertirii și regenerării acestuia: „Voi erați morți în greșelile și în păcatele voastre” (Efeseni 2:1). Într-o zi a puterii, Domnul se apropie de mormântul în care noi stăm îngropați, de groapa păcatului și a ticăloșiei, la fel cum El s-a apropiat de mormântul lui Lazăr. Acolo, El ne strigă, „păcătosule, ieși afară!” (cf. Ioan 11:43), și atunci noi primim imediat viață, căci Duhul lui Isus intră în noi, iar hainele care ne țineau în robie spirituală cad de pe noi.

PENTRU CEI CREDINCIOȘI

Hristos este „Învierea și Viața” credincioșilor, a celor vii. De multe ori, credinciosul care este înviat de Duhul Domnului, ajunge să alunece înapoi, într-o mare măsură, în moarte spirituală în simțămintele sale, așa încât el este „întins printre cei morți, ca cei uciși și culcați în mormânt, de care nu-ți

mai aduci aminte, și care sunt despărțiți de mâna Ta” (Psalmii 88:5), așa cum spune Heman despre sine – adică „mă aflu în mijlocul generației celor morți. Viața mea s-a dus... sunt un copac uscat (Isaia 56:3) – s-a dus viața, nu se mai găsește viață și vlagă în mine”.

Ei bine, sunt gata să admit că pot exista mulți copii ai Domnului care citesc aceste lucruri, și care pot să își deplângă starea în felul acesta. Dar Hristos este „Învierea și Viața”. El face ca râuri noi de viață să curgă către sufletele vii, restaurându-le, așa cum David spunea cândva: „îmi înviorează sufletul, și mă povățuiește pe cărări drepte, din pricina Numelui Său” (Psalmii 23:3).

Cum face El acest lucru? El face ca roua Duhului Său dă-tător de viață să se coboare, apoi omul este revigorat precum grânela, crește precum vița, iar aroma lui este precum viile Libanului (Osea 14:7). Iată care este răspunsul la cea de-a doua întrebare: Pentru cine este Hristos „Învierea și Viața”?

3

ÎN CE SENS ESTE HRISTOS ÎNVIEREA?

În ce sens este Hristos „Învierea și Viața”?

SLAVA PROCLAMATĂ A LUI DUMNEZEU

Hristos este învierea slavei proclamate a lui Dumnezeu în această lume căzută. Slava a lui Dumnezeu a fost încețoșată de păcatul omului. Gloria Lui pură, care ține de esența Persoanei Sale, nu poate fi afectată nici de oameni și nici de diavoli, oricât de răi ar fi aceștia. Dar trebuie să spunem că slava Lui proclamată a fost afectată.

Atunci când omul a păcătuit, el s-a lepădat de Dumnezeu în calitate de Suveran al său; în sensul acesta, omul s-a alăturat mândrului faraon, spunând: „Cine este Domnul, ca să ascult de glasul Lui?” (Exod 5:2). El a jurat credințioasă Iadului – în răzvrătire față de Dumnezeu, față de slava

dreptății și a sfințeniei Sale, și față de toate trăsăturile Sale perfecte, în mod particular față de adevărul Lui. Toate aceste trăsături ale lui Dumnezeu au fost pătate de om. Noroiul a fost aruncat asupra lor, atâta cât a fost omul capabil. Dar Hristos a venit să șteargă murdăria care fusese aruncată de om asupra acestor perfecțiuni ale lui Dumnezeu și, în consecință, El le ridică la o splendoare și mai mare, ca și cum omul n-ar fi păcătuit vreodată. Astfel, El este denumit „oglundirea slavei Lui și întipărirea Ființei Lui” (Evrei 1:3). „Tată”, a spus El, „Eu Te-am proslăvit pe pământ, am sfârșit lucrarea, pe care Mi-ai dat-o s-o fac. Și acum, Tată, proslăvește-Mă la Tine însuși cu slava, pe care o aveam la Tine, înainte de a fi lumea” (Ioan 17:4-5).

LEGEA SFÂNTĂ A LUI DUMNEZEU

Hristos este învierea Legii sfinte a lui Dumnezeu. Această Lege sfântă fusese încălcată, zdrobită și călcată în picioare. Omul încercase să frângă legăturile lui Dumnezeu și să arunce în depărtare funiile poruncii Lui. Autoritatea Legii lui Dumnezeu fusese disprețuită și abandonată. Dar Dumnezeu nu avea să lase ca Legea Lui să rămână călcată în picioare de om. Hristos vine și repară onoarea Legii, înălțând-o mai presus decât a fost, ca și cum ea n-ar fi fost niciodată încălcată: „Domnul a voit, pentru dreptatea Lui, să vestească o lege mare și minunată” (Isaia 42:21). El este învierea Legii Sale sfinte, pentru că El repară onoarea acesteia, dându-i o strălucire și o frumusețe mai mare decât le-

ar fi avut dacă omul ar fi continuat să trăiască în integritatea morală inițială⁸. Da, Legea primește o cinste mai mare⁹ chiar și dacă toți îngerii din cer ar fi murit, căci chiar dacă toți îngerii cerului ar fi ascultat de poruncile ei și ar fi îndurat pedeapsa ei în locul nostru, aceștia n-ar fi putut să adauge atâta cinste Legii lui Dumnezeu cum a făcut Hristos, pentru că El este marele Dătător de lege, și nu era dator acesteia, ca alte ființe: „Dar când a venit împlinirea vremii, Dumnezeu a trimis pe Fiul Său, născut din femeie, născut sub Lege” (Galateni 4:4). Iată un lucru minunat, un lucru uluitor, care îi va uimi pe toți oamenii și pe toate ființele cerului, pe vecie: Acela care a dat Legea, s-a născut sub Lege pentru a ne răscumpăra pe noi, cei care ne aflăm sub autoritatea ei. Așa că El este învierea Legii: „Căci - lucru cu neputință Legii, întrucât firea pământească o făcea fără putere - Dumnezeu a osândit păcatul în firea pământească, trimițând, din pricina păcatului, pe însuși Fiul Său într-o fire asemănătoare cu a păcatului” (Romani 8:3).

---

⁸ are sensul de a nu fi căzut niciodată în păcat.

⁹ Autorul are dreptate când spune că legea, prin aceasta înțelegându-se poruncile din Cuvântul lui Dumnezeu care ilustrează caracterul lui Dumnezeu, în Hristos, este regulă de viață pentru credincioși, însă în perioada noului legământ, aceasta poate fi denumită „legea lui Hristos” (cf. 1 Cor. 9:21), nu „legea lui Moise”. Cele două nu sunt contradictorii, întrucât sunt reflectarea caracterului lui Dumnezeu, însă trebuie observat că legea lui Moise conținea dincolo de preceptele morale și o mulțime de cerințe ceremoniale, care își găsesc împlinirea peste timp, în Persoana și lucrarea Fiului, Domnul și Mântuitorul nostru Isus Hristos. Pentru o tratare mai detaliată a acestor aspecte, vă recomandăm cartea *Legea lui Hristos* de Charles Leiter, disponibilă în format electronic la Asociația MAGNA GRATIA. - n.ed.

NATURA OMENEASCĂ

Hristos este învierea integrității, a purității și frumuseții inițiale a naturii omului. Natura omului a fost murdărită, frumusețea ei a fost distrusă prin cădere. Da, natura omului a fost atât de contaminată și atât de urâtă de cădere, încât a devenit chiar inferioară creaturilor mărunte ale acestei lumi. Dar Hristos este învierea naturii omenești. Unind natura noastră cu natura Sa dumnezeiască, El a ridicat-o la o statură mai înaltă chiar și decât pe vremea când ea a existat în primul Adam. Natura omului este astfel adusă la o cinste mai mare, fiind unită Fiului lui Dumnezeu, și superioară naturii îngerești. Ființele îngerești nu au fost niciodată atât de apropiate de Dumnezeu precum este ființa omenească. Îngerii stau înaintea feței lui Dumnezeu și sunt bucuroși de părtășia cu El, dar niciunul dintre aceștia nu este unit cu vreuna dintre Persoanele Sfintei Treimi. Natura omului este atât de strâns unită Persoanei Fiului lui Dumnezeu, încât devine una cu El. O, vino să vezi ce a făcut Dumnezeu, unde ne-a înălțat El: „căruia dintre îngeri a zis El vreodată: ‚Tu ești Fiul Meu; astăzi Te-am născut?’ Și iarăși: ‚Eu Îi voi fi Tată, și El Îmi va fi Fiu?’” (Evrei 1:5). Toți cei ce fac parte din poporul Său sunt chemați să fie părtășii slavei, în Hristos; acest lucru se va întâmpla, căci El este podoaba familiei, El este Cel ce îi dă valoare familiei. Atunci când noi am păcătuit împotriva lui Dumnezeu, cununa a căzut de pe capetele noastre, dar, odată cu întruparea lui Hristos, Fiul lui Dumnezeu, cununa este așezată iarăși, de

data aceasta pe Capul naturii omenești. Oridecâteori privim la Hristos, ar trebui să Îl denumim cununa noastră, comoara noastră, cinstea noastră și frumusețea noastră. Atunci când oamenii prețuiesc pe cineva măreț din apropierea lor, sunt foarte dornici să spună: „Iată, acel om deosebit este prietenul meu”. Totuși, să nu te lauzi cu lucruri omenești, ci haideți ca lauda noastră să fie faptul că însăși natura noastră este unită cu Persoana Fiului cel veșnic al lui Dumnezeu. Îmi doresc să pot fi de folos pentru a aduce oamenii la o înțelegere corectă a Persoanei lui Hristos. Lipsa cunoașterii Persoanei Sale este cea mai mare pierdere posibilă. Ce ar fi Hristos, dacă El n-ar avea natura omenească în Sine: venind în lume, murind, înviind iarăși și înălțându-Se la cer, și purtând acolo, pe vecie, natura noastră, ca pe o pecete a dragostei Sale față de noi? Dumnezeu ce poartă natura noastră este un Dumnezeu în care trebuie să credem, în care să ne punem nădejdea și în care să ne găsim bucuria. Nu este oare acest Dumnezeu obiectul celei mai mari încântări, a celui mai măreț triumf și a celei mai profunde ascultări din partea noastră? Astfel, El este învierea naturii omenești.

CUNOAȘTEREA LUI DUMNEZEU DE CĂTRE NOI

Hristos este învierea cunoașterii lui Dumnezeu de către noi și a părțășiei noastre cu El. Imediat după căderea omului, el s-a îndepărtat de părțășia lui Dumnezeu și și-a

pierdut toată gândirea mântuitoare cu privire la El. Înaintea căderii, fericirea omului se manifesta văzând gloria lui Dumnezeu în întreaga creație din jurul lui.

Omul nu vedea o valoare specială în lucrurile create, ci el vedea gloria lui Dumnezeu strălucind din acestea. Dar, atunci când am căzut în păcat, Satana a făcut cu noi ceea ce filistenii au făcut cu Samson: ne-a scos ochii.

Prin natura lui, omul se naște orb, dar Hristos este Cel care îi readuce vederea. Hristos a venit pentru a aduce lumină și vedere pentru noi. Hristos este denumit „Soarele neprihănirii” și „Luceafărul strălucitor de dimineață” (Maleahi 4:2; Apocalipsa 22:16). De ce? Pentru că El aduce cunoștința lui Dumnezeu înapoi în familia căzută a lui Adam.

El a venit pentru a dezvălui gloria Tatălui înaintea lumii: „nimeni n-a văzut vreodată pe Dumnezeu; singurul Lui Fiu, care este în sânul Tatălui, Acela L-a făcut cunoscut” (Ioan 1:18).

Atunci când sufletul începe să Îl cunoască pe Dumnezeu în Hristos, și când Îl descoperă pe Dumnezeu în Cuvântul Său, atunci are loc începutul vieții veșnice a acelui suflet.

„Viața veșnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat și pe Isus Hristos, pe care L-ai trimis Tu” (Ioan 17:3). El este învierea cunoașterii lui Dumnezeu de către noi, cunoaștere pe care am pierdut-o în primul Adam.

NEPRIHĂNIREA NOASTRĂ ÎNAINTEA LUI DUMNEZEU

Hristos este învierea neprihănirii noastre, a justificării și acceptării noastre înaintea lui Dumnezeu. Imediat după căderea lui Adam, omul și-a pierdut neprihănirea inițială, așa încât aceasta n-a mai fost niciodată trăsătura familiei lui Adam: „Nu este nici un om neprihănit, niciunul măcar” (Romani 3:10). Dar Hristos este neprihănirea omului. Cuvântul ne spune că El aduce o „neprihănire veșnică” (Daniel 9:24). Observați expresia folosită: El aduce *acea* neprihănire. Ea era în afara familiei lui Dumnezeu, dincolo de pământ, iar Hristos o aduce. Și El face lucrul acesta prin ascultare „până la moarte” (Filipeni 2:8).

De aceea, Hristos poartă acel nume binecuvântat: „În vremea Lui, Iuda va fi mântuit, și Israel va avea liniște în locuința lui; și iată Numele pe care i-L vor da: ‚Domnul, Neprihănirea noastră!’” [*Iehova-Tsidke-Nu*] (Ieremia 23:6). „Numai în Domnul, Mi se va zice, ‚locuiește dreptatea și puterea; la El vor veni, și vor fi înfrunțați toți cei ce erau mâniați împotriva Lui” (Isaia 45:24) – observați că neprihănirea se găsește în Domnul; nu în noi, ci în El. El este „sfârșitul Legii, pentru ca oricine crede în El, să poată căpăta neprihănirea” (Romani 10:4), și „Pe Cel ce n-a cunoscut niciun păcat, El L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să fim neprihănirea lui Dumnezeu în El” (2 Corinteni 5:21).

Nu spune oare textul nostru că El este „Învierea și Vi-ața” neprihănirii noastre și a acceptării noastre înaintea

Domnului infinit, care a eliminat sentința condamnării care se găsea asupra noastră, din cauza păcătoșeniei noastre?

O, dragă cititor! Ia aminte și fă tot ce îți stă în putință ca să te acoperi cu neprihănirea lui Hristos. Trebuie să-ți învelești sufletul în acea haină, căci fără ea nu există nicio altă posibilitate de a sta înaintea lui Dumnezeu.

SFINȚENIA NOASTRĂ

El este învierea sfințeniei noastre. Sfințenia a fost un alt lucru care să țină de chipul lui Dumnezeu din noi, dar pe care l-am pierdut, căci știm că El stă în cunoaștere, în neprihănire și în sfințenie. Imediat după păcatul omului, el a devenit înnegrit de păcat și pătat ca un leopard. Dar Hristos vine și Își începe lucrarea de sfințire aici, ducând-o la perfecțiune până în clipa morții, motiv pentru care Cuvântul ne spune că El „a fost făcut de Dumnezeu pentru noi înțelepciune, neprihănire, sfințire și răscumpărare” (1 Corinteni 1:30).

Nu pot înțelege cum ar putea exista sfințenie fără Hristos. Unii pretind că pot să se sfințească pe ei înșiși prin propria putere: ei așază o moralitate păgână în cămara sfințeniei Evangheliei. Dar aceea nu este evanghelie, căci, spune Hristos, „căci despărțiți de Mine, nu puteți face nimic” (Ioan 15:5) – fără Hristos, nu poți aduce niciun fel de roade ale sfințeniei. Dacă nu te-ai alăturat Lui, dacă nu te-

ai unit cu Hristos, nu poți fi sfânt. Ceea ce îl face pe copilul lui Dumnezeu să fie sfânt este „frumusețea Domnului” așternută peste poporul Său. De aceea, El este învierea sfințeniei noastre, dacă este să fim vreodată sfinți.

PACEA NOASTRĂ CU DUMNEZEU

Hristos este învierea păcii noastre cu Dumnezeu. Prin pătrunderea păcatului în lume, pacea noastră cu Dumnezeu a fost frântă, iar omul s-a făcut vrăjmaș lui Dumnezeu. De atunci încolo, omul este plin de vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu (Romani 8:7), iar Dumnezeu devine vrăjmaș omului, căci este „un judecător drept, un Dumnezeu care Se mânie în orice vreme” (Psalmii 7:11).

Hristos a venit să refacă prietenia cea veche dintre Dumnezeu și om. Prin El, acest lucru este împlinit, căci El „împacă totul cu Sine prin El, atât ce este pe pământ cât și ce este în ceruri, făcând pace, prin sângele crucii Lui” (Coloseni 1:20) – prin împlinirea dreptății și prin abolirea pedepsei Legii. Pacea pe care El o face între Dumnezeu și sufletul omului este o pace durabilă, pentru că ea este așezată pe un o temelie nepieritoare. Există unii care strigă cu putere, spunând „Pace, pace, vrem să avem pace cu orice preț”, chiar dacă această pace ar putea fi obținută pe seama adevărului, chiar dacă adevărul nu susține așa ceva. Dar este o nebunie ca vreun om să gândească faptul că poate avea pace, dacă acea pace nu este întemeiată pe neprihănire și pe adevăr. Nu, pacea pe care Hristos a adus-o stă pe

fundamentul solid al neprihănirii care satisface cerințele Legii, neprihănirea lui Hristos. El este învierea păcii noastre cu Dumnezeu.

PĂRTĂȘIA NOASTRĂ CU DUMNEZEU

El este nu doar învierea păcii noastre, ci și a părtășiei, a comuniunii dintre Dumnezeu și om. Când omul a păcătuit, știm cu toții că el a fost îndepărtat din prezența lui Dumnezeu. El a fost aruncat din Paradis, și niște heruvimi au fost puși să păzească drumul care ducea la „pomul vieții”. Nu mai exista acces pentru om înaintea lui Dumnezeu, și nici dialog cu El — căci ce părtășie poate exista între Rai și Iad, între nelegiuire și neprihănire? Dar Hristos rezolvă acest lucru, căci El însuși este calea către această părtășie: „Eu sunt calea, adevărul și viața. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine” (Ioan 14:6). „Eu sunt Ușa. Dacă intră cineva prin Mine, va fi mântuit; va intra și va ieși, și va găsi pășune” (Ioan 10:9), adică oamenii vor avea acces liber la Dumnezeu, iar sufletele lor vor fi pline de grăsimea casei îndurării lui Dumnezeu.

Mulți oameni își doresc să ia parte la masa comuniunii. Dar ia aminte să intri pe ușa corectă. Este ușor să intri pe o ușă făcută de mâna omului, pentru a căpăta ceva de la om. Dar, atunci când nădejdea sufletului tău este pusă în aceasta, fără îndoială că vei ajunge să mănânci și să bei condamnarea propriului tău suflet, dacă nu intri prin ușa care este Hristos Isus. E imposibil să păstrăm cu noi natura

omenească, în calitate de mediu de comunicare către natura Dumnezeiască, dacă nu avem ochi să vedem lumina Domnului (Psalmii 36:9). Dar, prin Hristos, ajungem să avem comuniune și părtășie cu Dumnezeu. El este învierea părtășiei și a comuniunii noastre cu Tatăl: El „stă la dreapta lui Dumnezeu, după ce s-a înălțat la cer, și Și-a supus îngerii, stăpânirile și puterile” (1 Petru 3:28). Hristos este calea prin care Dumnezeu ajunge la noi, și calea prin care noi ajungem la Dumnezeu.

TOATE HARURILE DUHULUI

Hristos este învierea tuturor harurilor Duhului Sfânt. Prin cădere, Adam și-a pierdut credința, și-a pierdut dragostea, și-a pierdut nădejdea, a pierdut pocăința și și-a pierdut ascultarea de Dumnezeu. Dar acum, Hristos este învierea fiecăreia dintre aceste bucurii.

1. El este învierea credinței noastre, a nădejzii și siguranței noastre în Dumnezeu. Fiind un Dumnezeu împăcat în Hristos, El ni Se descoperă ca un Dumnezeu al dragostei. Oriunde vede omul acest lucru, credința față de Dumnezeu ia naștere în sufletul lui: „Cât de scumpă este bunătatea Ta, Dumnezeule! La umbra aripilor Tale găsesc fiii oamenilor adăpost” (Psalmii 36:7). Hristos este denumit „Căpetenia și Desăvârșirea credinței noastre” (Evrei 12:2). Dacă ai căpătat vreodată credința, Hristos a fost Acela care a produs-o în tine, prin Cuvântul și Duhul Lui: „Căci prin har ați fost mântuiți, prin credință. Și aceasta nu vine de la voi; ci este

darul lui Dumnezeu. Nu prin fapte, ca să nu se laude ni-meni” (Efeseni 2:8-9).

2. *Apoi Hristos este învierea nu doar a credinței noastre, ci și a dragostei noastre.* Ai în tine vreo licărire a a dragostei față de Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt? Ei bine, acea licărire a focului ceresc vine din inima lui Hristos. Duhul ia lucrurile lui Hristos și ni le arată. El ia cărbunele dragostei din inima lui Hristos și îl aruncă în inimile noastre, aprinzându-l. Iar atunci când acest cărbune este aprins de El, Hristos îl menține arzând prin suflarea vântului Duhului Sfânt asupra lui. „Trestia frântă n-o va zdrobi, și mucul care mai arde încă, nu-l va stinge. Va vesti judecata după adevăr” (Isaia 42:3).

3. *Hristos este în același timp învierea nădejzii noastre în Dumnezeu.* El a murit și a înviat așa încât „credința și nădejdea voastră să fie în Dumnezeu” (1 Petru 1:21). Apostolul Petru mai spune: „Bindecuvântat să fie Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, care, după îndurarea Sa cea mare, ne-a născut din nou prin învierea lui Isus Hristos din morți, la o nădejde vie” (1 Petru 1:3).

Odată cu momentul căderii sale în păcat, Adam și-a pierdut nădejdea și s-a ascuns în tufișurile Paradisului căci, pentru el, Dumnezeu era înfricoșător. Atunci când păcătosul este străin de Hristos, dacă el își vede starea, îi va fi „groază” (Ieremia 20:4). „Nu te lăsa cu picioarele goale, nu-ți usca gâtulejul de sete! Dar tu zici: ,Degeaba, nu! Căci

iubesc dumnezeii străini, și vreau să merg după ei” (Ieremia 2:25). Dar oricând un păcătos se naște la o nădejde vie, el se supune acelei porunci: „Israele, pune-ți nădejdea în Domnul, căci la Domnul este îndurarea, și la El este belșug de răscumpărare!” (Psalmii 130:7). Hristos este învierea nădejzii noastre.

4. *Mai apoi, Hristos este învierea pocăinței noastre și a iertării de păcate:* „Pe acest Isus, Dumnezeu L-a înălțat cu puterea Lui, și L-a făcut Domn și Mântuitor, ca să dea lui Israel pocăința și iertarea păcatelor” (Faptele Apostolilor 5:31).

5. *El este învierea unei ascultări noi de Dumnezeu.* Prin cădere, așa cum am arătat deja, omul a dat deoparte ascultarea lui de Dumnezeu. Dar iată, Hristos o aduce înapoi. El scrie legea Sa în inima păcătosului, și îl face să „urmeze poruncile Mele și să păzească și să împlinească legile Mele” (Ezechiel 36:27). Hristos este Căpetenia ascultării noastre. Legea este dată prin mâna unui Mijlocitor. „Nu sunt fără o lege a lui Dumnezeu, ci sunt sub legea lui Hristos” (1 Corinteni 9:21). Întrucât legea este în mâna lui Hristos, este denumită legea Lui și porunca Lui. El se afla înconjurat de îngerii atunci când legea a fost dată.¹⁰

Dar El nu este doar căpetenia ascultării noastre, ci și modelul ei. El nu doar că ne dă legea, ci Se și oferă drept model de ascultare față de ea. Hristos împlinește Legea

---

¹⁰ Vezi nota de subsol anterioară – n.ed.

pentru a aduce neprihănirea veșnică, spre justificarea noastră. El ascultă de ea considerând-o regulă de viață, așa încât noi să fim încurajați să umblăm după exemplul Lui. Hristos spune: „Luați jugul Meu asupra voastră, și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre” (Matei 11:29); adică jugul poruncilor Lui, un jug care nu s-a tocit niciodată și care este gata să frângă gâtul necredincioșilor. Dar Hristos a purtat acest jug și l-a făcut ușor pentru noi, împlinind Legea ca legământ și ascultând de ea ca model de viață. De aceea, în El, întreaga noastră ascultare este primită de Domnul. Trebuie să știi că nimic nu este acceptat ca și cum ar veni de la tine sau ar fi făcut de tine. Ființele noastre sunt acceptate în Hristos, iar ascultarea noastră este răsplătită în El. Ascultarea noastră, întrucât este un rod al Duhului Său Sfânt și al dragostei și împlinirii pe care le găsim în El, este primită și răsplătită de Domnul.

În Cuvânt, avem această remarcabilă frază: „De aceea, prea iubiții mei frați, fiți tari, neclintiți, sporiți totdeauna în lucrul Domnului, căci știți că osteneala voastră în Domnul nu este zadarnică” (1 Corinteni 15:58). În această frază există două cuvinte care sunt adesea trecute cu vederea, dar de care depinde însăși întreaga noastră religie: atunci când împlinești ascultarea, te găsești oare „în Domnul”? Ești în El, care este „Dumnezeul adevărat și viața veșnică” (1 Ioan 5:20)? Decurge întreaga ta ascultare din faptul că te afli în El? Sunt întreaga ta putere și sfințenie izvorâte

din El? Atunci când cauți răsplata ascultării tale, săvârșită prin propria putere, te întorci înapoi la legământul faptelor și părăsești legământul harului. Niciodată nu îți vei putea găsi răsplătirea ca izvorând din puterile tale, ci ea se găsește doar în Domnul, în Răscumpărătorul. De aceea, caută să fii găsit în El, altfel ascultarea ta va fi considerată ca lipsită de orice preț în ziua de apoi.

6. *Aș vrea să-ți spun și că Hristos este învierea sufletului, acea nobilă parte a omului:* „Răscumpărarea sufletului lor este așa de scumpă” (Psalmii 49:8). O, cititorule! Hristos este învierea sufletului, pentru că El este Răscumpărătorul sufletului. El a răscumpărat sufletul printr-un preț foarte mare: „știți că nu cu lucruri pieritoare, cu argint sau cu aur, ați fost răscumpărați din felul deșert de viețuire, pe care-l moșteniserăți de la părinții voștri, ci cu sângele scump al lui Hristos, Mielul fără cusur și fără prihană” (1 Petru 1:18-19). Dar, mai apoi, El nu este doar învierea sufletului, prin plata unui preț pentru eliberarea acestuia, ci și prin aplicarea aceluiași preț în ziua puterii Lui. Astfel, noi suntem în viață prin virtutea învierii Sale. Când sufletele noastre sunt aduse la viață, la o viață de părtășie și comuniune cu Dumnezeu, „Duhul lui Hristos” este Cel ce face acest lucru.

7. *Hristos nu este doar învierea sufletului, ci El este și învierea trupului.* Există un cuvânt specific pe care îl avem în acest sens: „Să învie dar morții Tăi! Să se scoale trupu-

rile mele moarte! Treziți-vă și săriți de bucurie, cei ce locuiți în țărână! Căci roua Ta este o rouă dătătoare de viață, și pământul îi va scoate iarăși afară pe cei morți” (Isaia 26:19). Cei care mor în Isus și adorm în Isus sunt cei despre care se spune că sunt „morții Lui”, dar morții Lui vor trăi – căci ei sunt trupul Său. Ei vor învia și vor cânta, chiar ei, cei care acum s-au pogorât în țărână. În ce fel îi va ridica El din mormânt? Când El Se va coborî din cer, va așterne roua Lui, apoi ei vor răsări ca florile în zorii primăverii: „roua Ta este o rouă dătătoare de viață, și pământul va scoate iarăși afară pe cei morți” (Isaia 26:19).

Uneori am găsit mângâiere gândindu-mă la diferența dintre învierea celor sfinți și cea a celor răi. Cei răi vor fi înviați printr-un cuvânt al puterii Lui, dar ei nu au nimic în comun cu Hristos. Însă sfinții, atunci când mor, ei nu mor ca urmare a pedepsei Legii, ci pentru că aceasta este plăcerea Capului lor; astfel, chiar dacă El aduce moartea asupra lor, prin aceasta ei merg pe drumul pe care El a călătorit înaintea lor, urmând să intre imediat în bucuria Sa. El îi lasă să cadă pentru o clipă în mormânt, dar, în clipa învierii, roua Duhului Său va cădea asupra lor ca o ploaie caldă. Atunci ei vor răsări cum răsare iarba după o ploaie caldă și vor cânta în acea zi: „Iată, acesta este Dumnezeuul nostru, în care aveam încredere că ne va mântui. Acesta este Domnul, în care ne încredeam, acum să ne veselim, și să ne bucurăm de mântuirea Lui!” (Isaia 25:9)

Voi mai adăuga că același Duh al lui Hristos, care te-a înviat spiritual la convertire, te va învia în ziua de apoi, în trup. Și îți voi da ca dovadă cuvântul pe care îl avem în Romani 8:11: „Și dacă Duhul Celui ce a înviat pe Isus dintre cei morți locuiește în voi, Cel ce a înviat pe Hristos Isus din morți, va învia și trupurile voastre muritoare, din pricina Duhului Său, care locuiește în voi.” Trupurile voastre muritoare vor fi înviate de același Duh care v-a înviat spiritual la convertire și care vă păzește acum în viață, păstrându-vă și păzindu-vă să nu vă întoarceți printre cei morți.

O CREAȚIE ZDROBITĂ

Hristos este învierea unei creații zguduite și zdrobite. Nici nu a pătruns bine păcatul în lume, că mânia lui Dumnezeu s-a coborât, iar creația a început să suspine sub povara mâniei pe care păcatul a adus-o asupra ei. Citim în Scripturi despre faptul că întreaga creație suspină din cauza păcatului: „blestemat este acum pământul din pricina ta” (Geneza 3:17), îi spune Dumnezeu lui Adam. Acel blestem este o povară grea ce apasă asupra pământului, care mai degrabă ar prefera să fie adus la starea aceea pustie, inițială, sau la haosul din care a fost format la început. Fiul veșnic al lui Dumnezeu, văzând mânia Tatălui Său porbindu-se asupra acestei lumi, coboară în ea și Se oferă ca preț de răscumpărare, spunând, „Tată, dă-mi o rămășiță a rasei pierdute a lui Adam, ca să fie a Mea. Și lasă ca pământ-

tu, cu tot ce este pe el, să fie al Meu. Dându-Mi aceste lucruri, ai promisiunea Mea că voi împlini dreptatea Ta, voi repara onoarea Legii și a suveranității Tale, și voi restaura creația zdrobită la frumusețea și ordinea ei inițiale.”

Pe baza acestei promisiuni, Dumnezeu Tatăl Îi dă Fiului în dar întreaga creație: „Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pământ” (Matei 28:18). Ei Îi dă „neamurile de moștenire, și marginile pământului în stăpânire” (Psalmii 2:8). Îi dă „putere peste orice făptură, ca să dea viața veșnică tuturor” (Ioan 17:2). „El I-a pus totul sub picioare, și L-a dat căpetenie peste toate lucrurile, Bisericii, care este trupul Lui, plinătatea Celui ce plinește totul în toți” (Efeseni 1:22-23). El I-a pregătit „un trup” (Evrei 10:5), pentru ca „Mâna Ta să fie peste omul dreptei Tale, peste fiul omului, pe care Ți l-ai ales” (Psalmii 80:17). La împlinirea vremii, Hristos răscumpără creația vizibilă, luând asupra Sa natura omenească și aducându-Și sângele ca preț de răscumpărare; El îi răscumpără pe cei aleși, făcându-i o sămânță care să Îi slujească. El răscumpără acest pământ ca pe un teatru, răscumpără întreaga lume ca instrumente care să servească scopurilor harului Său, având în vedere o lume aleasă – și, după ce S-a slujit de cei răi, îi aruncă departe, în focul Iadului. Astfel, Hristos este „Învierea și Viața” unei creații zguduite. Dacă ea nu ar fi fost obținută prin puterea Lui, s-ar fi prăbușit până în adâncul Iadului, sub povara mâniei lui Dumnezeu (Evrei 1:3). Oriunde Hris-

tos a încheiat ceea ce Și-a propus, El va lua acel lucru, curățându-l de păcatul care l-a spurcat. Apoi, El va crea „ceruri noi și un pământ nou, în care va locui neprihănirea” (2 Petru 3:13).

4

CARE ESTE VIAȚA LA CARE SUNTEM ÎNVIAȚI PRIN HRISTOS?

Care este acea viață la care suntem înviați de Acela care este „Înviearea și Viața”? Pentru a răspunde acestei întrebări, vreau să vă ofer următoarele trăsături ale acelei vieți.

O VIAȚĂ SUFLETEASCĂ, O VIAȚĂ SPIRITUALĂ

Vai, există printre noi multe suflete moarte în trupuri vii. Mulți au doar aparența vieții, dar sufletele lor sunt moarte. Ei umblă în sus și în jos în această lume ca niște statui, „morți în greșeli și păcate” (Efeseni 2:1). Dar, în momentul în care sufletul vine la Isus, acel suflet capătă viață: „Luați aminte și veniți la Mine, ascultați, și sufletul vostru va trăi: căci Eu voi încheia cu voi un legământ veșnic, ca să

întăresc îndurările Mele față de David” (Isaia 55:3). Și ce prețioasă este viața sufletului, prin comparație cu cea a trupului! Evident, marea majoritate a oamenilor își prețuiesc mai mult trupurile decât sufletele. Ei își vând sufletele diavolului, pentru a se putea bucura de trupurile lor, trupuri care, în curând, se vor coborî în țărână. Mântuitorul nostru spunea: „Și ce ar folosi unui om să câștige toată lumea, dacă și-ar pierde sufletul? Sau, ce ar da un om în schimb pentru sufletul său?” (Matei 16:26). O, ce lucru prețios este sufletul! Vino, suflete, vino la Acela care este „Învierea și viața”: „Luați aminte, și veniți la Mine, ascultați, și sufletul vostru va trăi: căci Eu voi încheia cu voi un legământ veșnic, ca să întăresc îndurările Mele față de David” (Isaia 55:3).

O VIAȚĂ NEPRIHĂNITĂ

Este o viață neprihănită, chiar atunci când este văzută prin ochiul Legii lui Dumnezeu, viață care îi este dată omului de către Acela care este „Învierea și Viața”. Într-un anume sens, viața care îi este dăruită păcătosului mort poate fi denumită o viață legală, o viață în care nu se mai face vreo nedreptate Legii. Așa cum ai auzit, Fiul lui Dumnezeu a devenit „Învierea și Viața” prin ridicarea cinstei Legii: „Domnul a voit, pentru dreptatea Lui, să vestească o lege mare și minunată” (Isaia 42:21). Fiind făcut viu prin Hristos, cel credincios poate să stea înaintea cercetării Legii, să o privească în față și să spună: „Cine va ridica pâra

împotriva aleșilor lui Dumnezeu? Dumnezeu este Acela, care-i socotește neprihăniți! Cine-i va osândi? Hristos a murit! Ba mai mult, El a și înviat, stă la dreapta lui Dumnezeu, și mijlocește pentru noi” (Romani 8:33-34).

O VIAȚĂ SFÂNTĂ

O viață care izvorăște din Hristos, „Învierea și Viața”. Hristos însuși este sfânt – Cel sfânt. Oridecâteori El Își îndreaptă privirea către cel păcătos, îl face pe acesta „izbăvit de Legea păcatului și a morții” (Romani 8:2).

El face astfel creatura: „aripile porumbelului sunt acoperite de argint, și penele lui sunt de un galben auriu” (Psalmii 68:13). Apoi frumusețea sfințeniei se așterne asupra aceluia suflet.

O VIAȚĂ SMERITĂ

Este o viață smerită, caracterizată de lepădare de sine, pentru că vine de la Hristos. Acești oameni trăiesc, dar ei nu se vor aventura să pretindă că trăiesc prin puterile lor. Apostolul spune: „Am fost răstignit împreună cu Hristos, și trăiesc... dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine. Și viața, pe care o trăiesc acum în trup, o trăiesc în credința în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine însuși pentru mine” (Galateni 2:20); „Prin harul lui Dumnezeu sunt ce sunt. Și harul Lui față de mine n-a fost zadarnic; ba încă am lucrat mai mult decât toți: totuși nu

eu, ci harul lui Dumnezeu, care este în mine” (1 Corinteni 15:10).

O VIAȚĂ A CREDINȚEI

Atunci când omul primește viața harului, el nu trăiește din viața sa – căci este ca o picătură de apă aruncată într-un vas, care se evaporă repede – ci el trăiește adăpându-se din izvorul harului. Credinciosule, izvorul vieții nu se găsește în interiorul tău, ci este mai presus de tine, în afara ta – în Isus Hristos. „Căci voi ați murit, și viața voastră este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu” (Coloseni 3:3), căci, spune Pavel, „viața, pe care o trăiesc acum în trup, o trăiesc în credința în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine însuși pentru mine” (Galateni 2:20b). Credința nu se laudă cu nimic din ceea ce omul a primit. Nu, ci credința se comportă ca și cum ar uita ceea ce a primit, și se întoarce întotdeauna la izvorul vieții, de unde extrage apă: „Veți scoate apă cu bucurie din izvoarele mântuirii” (Isaia 12:3). Așadar, aceasta este o viață a credinței.

O VIAȚĂ A DRAGOSTEI

Când această viață pătrunde într-un păcătos, el începe să îl iubească pe Domnul și Cuvântul Lui: „Cât de mult iubesc Legea Ta! Toată ziua mă gândesc la ea” (Psalmii 119:97). Așa cum scânteile de foc zboară către cer, tot așa dragostea lui aruncă în mod constant scânteile sale către

cer: „voi Îl iubiți fără să-L fi văzut, credeți în El, fără să-L vedeți, și vă bucurați cu o bucurie negrăită și strălucită” (1 Petru 1:8).

O VIAȚĂ DE BUCURIE ȘI FERICIRE

„Voi Îl iubiți fără să-L fi văzut, credeți în El, fără să-L vedeți, și vă bucurați cu o bucurie negrăită și strălucită” (1 Petru 1:8). Unii dintre oameni, care nu sunt obișnuiți cu viața de credință, își imaginează că aceasta este o viață plictisitoare și tristă, și de aceea stau departe de ea. Eu sper că cei care sunt credincioși nu le vor oferi astfel de motive semenilor lor. Dacă vezi vreun sfânt trist și plictisit, acest lucru nu se datorează religiei lui, ci mai degrabă necredinței și lipsei lor de părtășie cu Domnul. Acesta este un semn al greșelii și neputinței credinciosului. Dar atunci când credința lucrează, ea capătă o bucurie ce nu poate fi pierdută (Ioan 16:22).

Dacă ai bucurie, dar nu cunoști nimic din aceste lucruri, atunci bucuria ta este precum „sfârșitul... se trezește împotriva ta” (Ezechiel 7:6); bucuria ta este ca o mână de paie, care poate să facă o flacără puternică, dar care se risipește rapid.

Bucuria creștinului însă este una care nu piere nicio dată totalmente și care rezistă până la final: „Apele cele mari nu pot să stingă dragostea, și râurile n-ar putea s-o înece” (Cântarea Cântărilor 8:7). Orice licărire a feței

Domnului face ca inima să fie atât de bucuroasă, încât pâinea și vinul îi par acestui om precum nisipul și gunoiul în comparație cu ea. Aceasta este o viață bucuroasă!

O VIAȚĂ REGALĂ, PRINCIARĂ

Creștinul nu se târăște pe pământ, așa cum fac oamenii din această lume, care sunt cuprinși în blestemul șarpelui. Prin natura sa, sămânța șarpelui se târăște în țărână; când ei îl văd pe vreun om postind și bucurându-se, vor râde de el, ca și cum ei ar fi singurii oameni fericiți de pe pământ, în timp ce ei „se hrănesc cu cenușă” (Isaia 44:20) și dansează pe marginea prăpastiei. Pentru cel credincios, viața este o viață regală, princiară, este o viață care îl face pe om tot mai mult asemănător lui Hristos. Omul are o viață regală atunci când trăiește prin credința în Fiul lui Dumnezeu, căci se hrănește din mana ascunsă, hrană care este străină majorității oamenilor. Fiul lui Dumnezeu îi face pe acești oameni împărați și preoți pentru Dumnezeul și Tatăl Său. El îi hrănește cu mâncăruri regale și le dă o cunună împărătească.

O VIAȚĂ VEȘNICĂ

Viața lui Adam nu a durat mult, și așa sunt și viețile pământești ale oamenilor, căci ei sunt ca un abur și ca o umbră. După nu multă vreme, tu și eu vom dispărea de pe acest pământ și urmașii noștri se vor ridica în scurtă

vreme, întrebând: Unde sunt ei? Dar viața pe care o avem din Hristos, Cel care este „Învierea și Viața”, este o viață perpetuă, o viață durabilă. Este viața veșnică: „Cine crede în Fiul, are viața veșnică; dar cine nu crede în Fiul, nu va vedea viața, ci mânia lui Dumnezeu rămâne peste el” (Ioan 3:36). Iar atunci când viața harului va ajunge la momentul gloriei, sufletul ajunge la părtășia deplină în asemănarea cu Hristos și la fericirea veșnică împreună cu Domnul: „Îmi vei arăta cărarea vieții; înaintea Feței Tale sunt bucurii nespuse, și desfătări veșnice în dreapta Ta” (Psalmii 16:11).

5

CUM AJUNGE HRISTOS SĂ FIE VIAȚA?

Cum se petrece acest lucru? Cum ajunge Hristos să fie „Învierea și Viața” pentru oamenii păcătoși, morți în păcate?

PRIN RÂNDUIALA TATĂLUI

În primul rând, Hristos vine *prin rânduiala Tatălui Său*, căci El a fost hotărât de la început să fie „Învierea și Viața” noastră (Proverbe 8:23). El a fost rânduit mai dinainte la acest lucru, căci „El a fost cunoscut mai înainte de întemeierea lumii” (1 Petru 1:20).

PRIN SUPUNEREA SA VOLUNTARĂ

El ajunge să fie viața *prin supunerea Sa voluntară* și prin hotărârea Lui, la sfatul păcii: „Iată-mă că vin! În sulul

cărții este scris despre mine – vreau să fac voia Ta, Dumnezeu!” (Psalmii 40:7-8) Este ca și cum Tatăl I-ar fi spus Fiului: „Iată aici o mulțime, o mulțime pierdută de păcătoși, din familia lui Adam. Îți voi da pe aceștia, dacă vei fi de acord să Îți dai viața pentru ei”. Mulțumit, Fiul răspunde: „Tată, voi pune Numele Meu în cartea Ta. Sunt dornic ca voința mea să fie scrisă în ea: sângele Meu va plăti în locul lor”. Iată, astfel devine Hristos „Învierea și Viața” pentru noi.

PRIN ÎNTRUPAREA SA

El este „Învierea și Viața” *prin întruparea Sa*. El ia asupra Sa natura noastră, ca și cum ar fi natura Lui. El devine unul din seminția noastră, căci nu era astfel mai dinainte. El a luat asupra Sa natura omenească, așa încât să se afle în situația de a purta blestemul Legii, și astfel să împlinească dreptatea în locul nostru. Ca urmare a acestui lucru, El a devenit rudenia noastră cea mai apropiată, căci altfel n-ar fi putut să fie Răscumpărătorul nostru. Aflându-se sub Lege, Cel care era răzbunătorul sângelui nostru, Cel care trebuia să ne răscumpere ca moștenire, a trebuit să fie rudenia noastră cea mai apropiată. Astfel, înainte de a fi răzbunătorul sângelui nostru și de a zdrobi capul vrăjmașului, înainte de a elibera moștenirea primită și de a-i da viața veșnică, Hristos a trebuit să se facă rudenia noastră cea mai apropiată. Haideti să ne mândrim doar cu această rudenie, doar cu acest Domn Emanuel.

PRIN MOARTEA SA

Hristos devine „Învierea și Viața” pentru noi *prin moartea Sa*, care a satisfăcut cerințele dreptății. Viața noastră izvorăște din însăși moartea și sângele Fiului lui Dumnezeu. Umilința Lui este rădăcina înălțării noastre: „Dar El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedepsa, care ne dă pacea, a căzut peste El, și prin rănilor Lui suntem tămăduiți” (Isaia 53:5). El a fost socotit în „numărul celor fărădelege”, așa încât noi să fim socotiți neprihăniți înaintea lui Dumnezeu, prin El. El a fost rănit, pentru ca noi să fim vindecați. El a fost lovit, pentru ca noi să fim eliberați.

PRIN ÎNVIERE

Hristos devine „Învierea și Viața” *prin propria înviere* dintre cei morți. Da, El a mers, a coborât în mormânt pentru a-l învinge pe prințul groazei în teritoriile acestuia. Care a fost cel mai mare complot pe care l-a țintit diavolul atunci când l-a ispitit pe om să păcătuiască? El știa că păcatul avea să aducă moartea și știa că moartea avea să sfârșească în Iad – căci moartea este însăși poarta Iadului pentru întreaga omenire. Ei bine, când moartea vine, când pedeapsa Legii se aplică și credințioșia lui Dumnezeu este implicată în condamnarea omului, în ce fel mai poate fi acesta eliberat? Dar Fiul lui Dumnezeu spune: „blestemul lor să vină asupra Mea. Lasă-Mă să mă pogor în mormânt pentru

ei. Voi smulge cheile morții și ale Iadului din mâna diavolului, și astfel voi face ca moartea să devină poarta Raiului, în loc să fie poarta Iadului”. Prin învierea Sa, noi suntem aduși la viață „prin învierea lui Isus Hristos din morți” (1 Petru 1:3).

PRIN REPREZENTAREA NOASTRĂ ÎN CER

Hristos devine „Învierea și Viața” pentru noi *prin reprezentarea noastră în cer* și prin negocierea problemei noastre în acel tribunal înalt. Toate problemele noastre sunt tratate în marele tribunal al cerului. Viața și moartea sunt negociate în întregime acolo sus. Ei bine, Hristos ia asupra Lui natura noastră, El moare, Se pogoară în mormânt, înviază iarăși și Se înalță la cer. Acolo, El merge pentru a rezolva problemele noastre, îngrijindu-Se ca nimic să nu se mai întoarcă împotriva noastră, căci suntem „împreună în locurile cerești, în Hristos Isus” (Efeseni 2:6). În virtutea șederii lui Hristos în ceruri, credincioșii stau și ei acolo, alături de El, așa cum oamenii obișnuiți stau în parlament prin intermediul reprezentanților lor. El este Capul nostru, Cel viu, și este mai mult decât un simplu reprezentant.

5.7. PRIN PUTEREA CUVÂNTULUI

Hristos este „Învierea și Viața” *prin puterea și eficacitatea Cuvântului Său*. Cuvântul este denumit uneori „toia-

gul tăriei Mijlocitorului”. Atunci când îl trimite, în ziua puterii Lui, El face ca, prin Cuvântul Său, să se nască oameni vii, dornici de ascultarea față de El. El rostește un cuvânt, precum acela rostit către Lazăr din mormânt, „ieși afară!”, și legăturile morții spirituale sunt frânte. În felul acesta este El „Învierea și Viața” prin puterea Cuvântului Său, căci Cuvântul Lui este un cuvânt al vieții, iar a predica toate cuvintele acestei vieți, spunea Domnul către ucenici, aduce viață: „Adevărat, adevărat vă spun, că vine ceasul, și acum a și venit, când cei morți vor auzi glasul Fiului lui Dumnezeu, și cei ce-l vor asculta, vor învia” (Ioan 5:25).

5.8. PRIN LUCRAREA DUHULUI

El este învierea *prin lucrarea eficace a Duhului Său*: „În adevăr, legea Duhului de viață în Hristos Isus, m-a izbăvit de Legea păcatului și a morții” (Romani 8:2).

6

DE CE A DEVENIT HRISTOS VIAȚA PENTRU NOI?

De ce s-a făcut Hristos „Învierea și Viața” pentru noi?

DIN DRAGOSTE

Hristos a devenit „Învierea și Viața” noastră *pentru că ne-a iubit*. „Trăiți în dragoste, după cum și Hristos ne-a iubit, și S-a dat pe Sine pentru noi ca un prinos și ca o jertfă de bun miros, lui Dumnezeu” (Efeseni 5:2).

PENTRU CĂ SUNTEM AI LUI

Hristos devine pentru noi „Învierea și Viața”, *pentru că am fost dăruți de către Tatăl în mâna Lui*. El a privit cu

atâta prețuire darul Tatălui Său, încât a hotărât că mai degrabă va muri decât să piardă acest dar.

SPRE GLORIA LUI DUMNEZEU

El face acest lucru *spre manifestarea gloriei Sale și a Tatălui*, aducând astfel pe oameni înapoi la scopul esențial pentru care au fost creați: „Scopul cel mai înalt al vieții omului este să-L glorifice pe Dumnezeu și să se bucure pe deplin de El, pentru veșnicie”¹¹.

Atunci când a căzut în păcat, omul L-a dezonorat pe Dumnezeu, în loc să Îl glorifice. Dar planul lui Hristos este de a-l aduce pe om înapoi la Dumnezeu, pentru a împlini scopul creației în el.

Atâta vreme cât Hristos nu a adus încă viață spirituală într-un om, acesta nici nu Îl poate glorifica pe Dumnezeu aici, și nici nu se va bucura vreodată de Dumnezeu.

Dar credinciosul începe chiar de aici să aspire după aceste lucruri, ca și psalmistul: „Pe cine altul am eu în cer afară de Tine? Și pe pământ nu-mi găsesc plăcerea în nimeni decât în Tine” (Psalmii 73:25).

---

¹¹ Aici este prezentată prima întrebare a Catehismului Mare de la Westminster, compus de Adunarea de la Westminster după finalizarea Mărturisirii de Credință (1646), cu scopul de a-i ajuta pe păstori în predicarea doctrinei sănătoase în adunările lor.

7

APLICAȚII

AMINTEȘTE-ȚI DE UNDE AI VENIT

Plecând de la această învățătură, credincioșii sunt conduși înapoi la starea lor inițială, și o văd descoperită înaintea lor, din momentul când s-au născut în această lume. Înainte ca Acela care este „Învierea și Viața” să te viziteze, te aflai printre cei morți. Și este de mare folos pentru credincioși să își amintească de unde au plecat, să privească înapoi, la starea lor inițială. Îmi aduc aminte că Dumnezeu învățase poporul Israel să cânte în pustie, atunci când ei au venit să își aducă primele roade înaintea Lui: „Apoi să iei iarăși cuvântul, și să spui înaintea Domnului, Dumnezeului tău: ,Tatăl meu era un Arameu pribeag, gata să piară; s-a pogorât în Egipt cu puțini inși, și s-a așezat acolo pentru o vreme. Acolo, a ajuns un neam mare, puternic și mare la număr’” (Deuteronom 26:5). Apoi, prin profetul Ezechiel,

Dumnezeu le spune cum erau înainte ca El să se apropie de ei: „La naștere, în ziua când te-ai născut, buricul nu ți s-a tăiat, n-ai fost scăldată în apă, ca să fii curățită, nici n-ai fost frecată cu sare, și nici n-ai fost înfășată în scutece. Ochiul nimănui nu s-a îndurat de tine, ca să-ți facă măcar unul din aceste lucruri, din milă pentru tine; ci ai fost aruncată pe câmp, așa de scârbă le era de tine, în ziua nașterii tale” (Ezechiel 16:4-5). Amintiți-vă, credincioșilor, ce erați atunci și ce sunteți acum. Amintiți-vă că El este Acela care v-a adus la starea de față, El, „Învierea și Viața”.

HRISTOS ÎI BINECUVÂNTEAZĂ PE CEI CARE ERAU CÂNDVA MORTȚI

Putem învăța din acest lucru ce binecuvântare este Hristos pentru această lume pierdută, pentru lumea de păcătoși: „morți în păcate și greșeli”. Hristos a devenit pentru ei „Învierea și Viața”: „Am dat ajutorul Meu unui Viteaz, am ridicat din mijlocul poporului un Tânăr” (Psalmii 89:19). „Numele Lui va dăinui pe vecie: cât soarele Îi va ținea Numele. Cu El se vor binecuvânta unii pe alții, și toate neamurile Îl vor numi fericit” (Psalmii 72:17).

O, în ce stare ticăloasă am fi fost astăzi, dacă Hristos nu ar fi venit în lume pentru a ne mântui! Am fi continuat să trăim printre cei morți, dacă El nu s-ar fi apropiat de noi: „Pieirea ta, Israele, este că ai fost împotriva Mea, împotriva Celui ce te putea ajuta” (Osea 13:9).

STAREA BINECUVÂNTATĂ A CELUI VIU

Putem vedea, în același timp, ce persoane fericite, deosebite, ce oameni serioși au devenit credincioșii. Îmi amintesc de cuvintele lui Solomon, care spunea: „Cine este scutit? Oricine trăiește, tot mai trage nădejde; căci un câine viu face mai mult decât un leu mort” (Eclesiastul 9:4).

După cum un om viu este mai bun decât întreaga rasă de oameni care se găsesc în mormânt, tot așa, un singur sfânt viu, care și-a primit viața de la Cel ce este „Învierea și Viața”, este mai bun decât întreaga națiune de oameni morți, care se găsesc sub blestemul lui Dumnezeu.

O, în ce stare tristă se poate ajunge în biserică, atunci când nu există nicio diferență între cel mort și cel viu! Chiar dacă ar avea în mână un inel de aur, mortul nu va avea mai multă influență în jurul său decât un sfânt viu, întrucât, chiar dacă biserica aceasta este o biserică pământească, are totuși sămânța veșniciei în ea.

O, biserica ajunge într-o stare tragică atunci când îi judecăm pe oameni după avuțiile lor pământești, și nu după relația lor cu Hristos. Hristos spune că „Împărăția Mea nu este din lumea aceasta” (Ioan 18:36).

El i-a „ales pe cei ce sunt săraci în ochii lumii acesteia, ca să-i facă bogați în credință și moștenitori ai Împărăției, pe care a făgăduit-o celor ce-L iubesc” (Iacov 2:5), dar uneori biserica îi alege pe bogații acestei lumi, pretinzând că îi poate face moștenitori ai Împărăției lui Dumnezeu. Merită

oare astfel de biserici să poarte numele de curți ale lui Hristos?

DIFERENȚA DINTRE PRIMUL ȘI AL DOILEA ADAM

În această învățătură putem vedea diferența dintre primul și al doilea Adam. Primul Adam este izvorul morții pentru toți urmașii lui. Cel de-al doilea Adam este un izvor de viață pentru toți urmașii Lui. Primul Adam a fost reprezentantul legământului faptelor, în timp ce al doilea este Capul legământului harului. Primul Adam i-a reprezentat pe toți urmașii lui, în starea lor naturală, în timp ce al doilea Adam îi reprezintă pe toți urmașii Lui spirituali. Primul Adam le transmite urmașilor lui blestemul Legii, și blestemul lui Dumnezeu împreună cu acesta. Al doilea Adam le oferă urmașilor Lui toate binecuvântările și îndurările spirituale, pe vecie. Ce diferență mare este între aceștia doi! Primul Adam a fost o ființă creată, dar al doilea Adam este Dumnezeu-omul, Dumnezeu arătat în trup.

RELAȚIA APROPIATĂ A LUI HRISTOS CU POPORUL LUI

Din învățătura enunțată mai devreme putem vedea în același timp și apropierea, intimitatea uniunii dintre Hristos și membrii poporului Său. Acest lucru este o implicație a expresiei „Eu sunt Învierea și Viața”. Cineva ar putea să creadă că, prin această expresie, El se referă doar la Sine, dar, în realitate, aici El îi cuprinde pe toți credincioșii. Este

o exprimare care conține în ea aspectul relațional, pentru că are legătură cu aceia care sunt morți în păcatele și greșelile lor (Efeseni 2:1) – adică toți cei care cred în Hristos, căci „Cine are pe Fiul, are viața; cine n-are pe Fiul lui Dumnezeu, n-are viața” (1 Ioan 5:12).

Această legătură dintre Hristos și poporul Său este foarte apropiată, căci există o unitate binecuvântată între El și ei. Atât El, cât și ei au un singur Tată: El este Fiul din veșnicie, iar ei sunt fii prin regenerare. Și El și ei se află sub o singură hotărâre: El, în calitate de Cap al alegerii lor, iar ei ca aleși în El înainte de întemeierea lumii. El și ei sunt incluși deopotrivă în acea singură legătură: au unul și același Duh; același Duh care se găsește în Cap se găsește și în toate membrele.

Ce unitate binecuvântată există între Hristos și copiii Lui! „Căci Cel ce sfințește și cei ce sunt sfințiți, sunt dintr-unul. De aceea, Lui nu-i este rușine să-i numească ‚frați’” (Evrei 2:11). Ei sunt una în natura lor, sunt una în esența Legii care îi animă și sunt cuprinși într-un singur legământ: „Cine se lipește de Domnul, este un singur duh cu El” (1 Corinteni 6:17).

CREDINCIOȘII SE ASEAMĂNĂ CU HRISTOS

Putem vedea în același timp motivul pentru care există acea asemănare a credincioșilor cu Hristos. Ei sunt mult mai asemănători lui Hristos decât tot restul omenirii.

Ei sunt chipul Său viu și reprezentanții Lui pe pământ. Ei poartă Numele Său pe frunțile lor, așa încât oricine să Îl recunoască în ei. Care este motivul acestei asemănări? Ține de faptul că El este „Învierea și Viața” lor. Aceeași viață care se găsește în Cap se găsește și în membre. Aceeași viață care se găsește în rădăcină, se află și în ramuri, ba chiar în cele mai mici rămurele. Același Duh de viață care este în Hristos curge prin toate membrele Trupului Său tainic. Iată care este explicația asemănării dintre Hristos și credincioși.

MOTIVUL PERSEVERENȚEI

În această învățătură putem vedea, de asemenea, temelia și motivul perseverenței sfinților, ca și al recuperării credincioșilor din eșecurile lor triste, din necredința în care ei cad uneori. Care este motivul pentru care cel neprihănit crește tot mai mult în putere? Ce anume îl reabilitează pe credincios din căderile disperate ale necredinței, care îl face să strige, „sunt departe de ochii Tăi, umblu printre oamenii morți, oasele îmi sunt uscate și viața mi s-a dus” – dar totuși el se întoarce întotdeauna? Ce anume îl aduce înapoi și îi restaurează sufletul? Ei bine, Hristos este „Învierea și Viața”, un izvor nou de viață care vine din Capul glorios al credinciosului și care, atunci când îl atinge, îl face pe acesta să înflorească precum via primăvara (Osea 14:7). Cei care locuiesc la umbra Lui, a Aceluia care este „Învierea și Viața”, vor fi revigorați ca iarba sub ploaia caldă a verii.

SOLUȚIA PENTRU O BISERICĂ MURIBUNDĂ

Putem vedea din această învățătură către ce să se îndrepte ochii noștri în zile ca acestea, pentru a fi părtași revitalizării unei biserici muribunde. Este un lucru trist să vedem în zilele noastre, în toată țara, predicatori și oameni morți, biserici moarte, citirea moartă a Cuvântului, auzirea moartă a lui, rugăciuni moarte și sacramente¹² moarte. Încotro să căutăm ajutorul? Haideti să mergem la Acela care este „Învierea și Viața”. Doar El este învierea predicatorilor, învierea învățăturii, învierea disciplinei și învierea conducerii Bisericii – El este „Învierea și Viața” tuturor acestor lucruri. Dacă El s-ar întoarce, Biserica ar fi „frumoasă ca luna, curată ca soarele” (Cântarea Cântărilor 6:10).

Îmi amintesc de Iosafat, când, într-o vreme de necaz, neștiind ce să facă, își îndreaptă privirea către Domnul și strigă: „nu știm ce să facem, dar ochii noștri sunt îndreptați spre Tine” (2 Cronici 20:12). Când toate lucrurile par să aducă doar necazuri și confuzie, haideti să privim la Acela care este „Învierea și Viața”, astfel ca El să ne ridice din momentul de apostazie și cădere. Prin însăși suflarea gurii Sale, El ne va învia.

Dacă El le va spune predicatorilor, „mergeți și predicați acestor oase moarte și uscate” (cf. Ezechiel 37:4) – atunci când aceștia întreabă, „pot oare aceste oase uscate

---

¹² sacramente – sacramentele instituite de Hristos pentru Biserica Sa sunt formate din botez și Cina Domnului.

să trăiască?” – în clipa aceea se alătură încheietură lângă încheietură și vine lângă vine, viața intră în ele și o armată măreață se ridică pentru Domnul. Între timp, până când El va găsi plăcere să vină, haideți să stăm la plugul datoriei noastre și, la porunca Lui, să aducem rugăciunea Bisericii într-o vreme ca aceasta: „Nu ne vei înviora iarăși, pentru ca să se bucure poporul Tău în Tine?” (Psalmii 85:6) „Scoală-te, crivățule! Vino, vântule de miazăzi! Suflați peste grădina mea, ca să picure mirosurile din ea! Să intre iubitul meu în grădina lui, și să mănânce din roadele ei alese” (Cântarea Cântărilor 4:16).

REGRETUL PENTRU PĂCĂTOȘII MORȚI SPIRITUAL

Dacă Hristos este „Învieră și Viața”, atunci cu siguranță că trebuie să fie un lucru trist, regretabil, să existe încă pe pământ atâția păcătoși, atâția oameni morți spiritual, când Hristos este propovăduit înaintea lor, prin Evanghelia cea veșnică. Fără îndoială că este regretabil ca, atunci când cuvintele vieții sunt propovăduite, când cuvintele Duhului dătător de viață sunt predicate, totuși atât de puțini oameni să fie înviați prin ele. Sunt multe dovezi că există în jurul nostru o mulțime de oameni morți în păcat. *Una dintre dovezi stă în lipsa culorii vieții ei.* Culoarea pală a morții se zărește pe înfățișarea și în comportamentul celor mai mulți dintre oameni. Rareori putem vedea în jurul nostru culoarea vie a sfințeniei adevărate, iar lipsa ei este un semn al morții.

Lipsa poftei de mâncare este un alt simptom al morții.

Pâinea vieții, Evanghelia veșnică a lui Hristos, este disprețuită de către oameni, așa cum israeliții să scârbiseră de mană în pustie. Predicarea unui Hristos răstignit este o nebunie pentru unii și o pricină de poticnire pentru înțelepții lumii acesteia. Oricum i-am caracteriza noi pe acești oameni și oricum s-ar vedea ei singuri, Dumnezeu îi consideră morți și nebuni. Înțelepciunea lui Dumnezeu este nebunie pentru ei, iar înțelepciunea lor este nebunie înaintea Domnului.

Apoi, *lipsa mișcării este un semn al morții.* Evident, mortul poate fi mișcat din afară, printr-o forță exterioară lui, dar nu din interior. Da, ar putea să pară că ei se mișcă atunci când iau parte la rânduielile Bisericii, dar este oare această mișcare izvorâtă dintr-o esență a vieții spirituale existentă în viețile lor? Este ea izvorâtă dintr-o dorință de a-L vedea pe Acela care este „Învierea și Viața”?

Haideti să deplângem ruina și ticăloșia celor care sunt morți în valea viziunii. Dacă ar fi posibil să sunăm alarma, să ne dorim să-i scuturăm și să-i trezim pe morții care se află înaintea noastră! Totuși, este evident că aceasta este lucrarea lui Dumnezeu, care „înviază morții, și care cheamă lucrurile care nu sunt, ca și cum ar fi” (Romani 4:17). Dar, la porunca Lui, noi trebuie să folosim mijloacele pe care El le-a rânduit.¹³ Aș avea aceste câteva cuvinte, pe

---

¹³ mijloace – instrumente prin care Dumnezeu lucrează pentru a comunica inimilor oamenilor; în acest caz, se referă la predicarea Evangheliei.

care doresc să le adresez păcătoșilor, dacă ei vor dori să-și deschidă urechile și să audă.

a) *Morții sunt dezgustători pentru cei vii.* Cu toții știm că, atunci când sufletul se desparte de trup, acesta din urmă devine dezgustător, căci este supus degradării și începe să miroasă urât. Acesta este motivul pentru care Avraam spune despre Sara la moartea ei: „s-o ridic dinaintea mea” (Geneza 23:4), chiar dacă o iubise mult. Păcătoarele, ești dezgustător, ești dezgustător înaintea Dumnezeului celui viu atâta vreme cât nu Îl ai pe Hristos, și ești dezgustător și tuturor sfinților: „nu vreau să intre sufletul meu la sfaturile lor, nu vreau să se unească duhul meu cu adunarea lor” (Geneza 49:6).

b) *Întrucât sunt dezgustători, ei sunt înfricoșători.* Oamenii se tem la vederea celor morți. Tot așa, credincioșii sunt înfricoșați atunci când se află în compania celor răi, temându-se să nu fie corupți de contagiunea răutății păcătoșilor. Fără îndoială, este un lucru dificil să trăiești printre morți și să nu fii infectat de ei, să nu fii părtaș într-un fel păcatului lor.

Astfel, morții trebuie îngropați, trebuie aruncați în groapă. Tot așa voi, păcătoși morți, trebuie să fiți îngropați. Dar unde veți fi îngropați? Trupurile voastre vor merge pentru a fi hrana viermilor, dar sufletele voastre vor merge în Iad. Termenul evreiesc *Sheol* are sensul dublu de mormânt și Iad, pentru că mormântul este pentru cei răi însăși poarta Iadului. „Cei răi se întorc la locuința morților: toate

neamurile care uită pe Dumnezeu” (Psalmii 9:17). Luați aminte la acest lucru, păcătoși morți! Fie ca acest lucru să vă stârnească să vă apropiați de Acela care este „Învieră și Viața”.

VIAȚĂ PENTRU CEI MORȚI

Dacă Hristos este „Învieră și Viața” unei lumi moartă în păcate, atunci în Numele acestui măreț Domn le propovăduiesc și eu viața celor morți, eu, unul dintre cei mai neînsemnați slujitori ai Lui. A le vorbi celor morți ar fi un efort zadarnic, dacă acesta n-ar veni prin porunca Celui care „înviază morții” (Romani 4:17). Ar putea morții să Îl laude? Dacă Dumnezeu mi-ar da porunca să le vorbesc chiar și pietrelor de pe câmp, așa face lucrul acesta, cu credința că acele pietre vor învia și Îl vor lăuda. Atunci când iudeii le interziceau oamenilor să Îl laude pe Hristos, El a spus: „Vă spun că, dacă vor tăcea ei, pietrele vor striga” (Luca 19:40) – căci Dumnezeu poate să îi ridice copii lui Avraam chiar și din pietre (Matei 3:9). Păcătosome, încă nu ești mort trupește, nu ai murit, de aceea există încă speranță. Iată, aici este un Mântuitor viu, El este izvorul vieții, disponibil, la îndemâna ta. Iar strigătul meu este acesta: „Vino!” Și celui ce îi este sete, să vină; cine vrea, să ia apa vieții fără plată!... Țară, țară, țară, ascultă glasul Domnului!” (Apocalipsa 22:17; Ieremia 22:29). Supune-te Cuvântului Împăratului veșnic și nemuritor! Iată, vocea Lui vine printr-o trâmbiță pământească, pentru ca puterea să fie

doar a Lui (2 Corinteni 4:7). O, dacă acesta ar fi ceasul „când cei morți vor auzi glasul Fiului lui Dumnezeu, și cei ce-l vor asculta, vor învia” (Ioan 5:25).

O, păcătosule, ești un om cu rațiune, ești capabil să judeci. Ia aminte la următoarele lucruri!

1) Păcătosul poate să strige la Hristos.

Ia aminte la faptul că însăși Numele lui Hristos te invită să vii la El. De ce Și-ar fi luat El acest Nume, „Învierea și Viața”, dacă nu ar fi existat oameni morți pe care să îi învie? De ce a lăsat El acest Nume în Cuvântul vieții, dacă nu ca păcătosul mort să poată atinge cu degetul acest Nume, dacă nu ca păcătosul să Îl aducă înaintea unui tron de har, spunând: „Fie ca El să devină Învierea și Viața pentru mine! Fie ca Duhul Aceluia care este Învierea și Viața să mă învieze, și să mă elibereze de legea păcatului și a morții!”

2) Hristos este gata să fie al tău

Gândește-te la aceasta: Cel care este „Învierea și Viața” îți este oferit în această vreme a Evangheliei veșnice. Viața care se găsește în El îți este oferită și ție. Mă gândesc că poate nu mă vei crede, dar ceea ce eu spun este că El este gata să fie al tău. Poate fi al tău, întrucât este descoperit în Biblie, Cartea lui Dumnezeu. El este al tău așa cum este prezentat în această Evanghelie, gata să Se dăruiască, așa cum a dezvăluit El însuși prin Cuvânt. El este un dar autentic, făcut lumii de către Tatăl și revelat în Biblie. Aici se găsește

și temelia poruncii pe care o avem, anume de a predica oricărei ființe. Toată omenirea, orice făptură care se pogoară din Adam, este moartă în păcat. Totuși, noi suntem trimiși să mergem și să predicăm acestor oase moarte și uscate.

Care este temelia acestei porunci? Vei vedea, din 1 Ioan 5:11, că porunca este întemeiată pe darul vieții pe care Dumnezeu l-a oferit oamenilor păcătoși, în cel de-al doilea Adam, Capul noului legământ: „mărturisirea este aceasta: Dumnezeu ne-a dat viața veșnică, și această viață este în Fiul Său”. Predicarea Evangheliei de către noi este o proclamare a acestui dar autentic al vieții, oferit celor morți de către Dumnezeu, în Cuvântul Lui. Când morții aud acest lucru, sufletele lor prind viață (Isaia 55:3). Amintiți-vă cum, în Ioan 6, Hristos, „Învieră și Viața”, le predică acolo unor păcătoși morți. Ei umblau după El pentru că îi hrănise cu pâine. Dar atunci când a început să predice credința în sângele Lui, toți L-au abandonat, iar El le spune: „Adevărat, adevărat, vă spun, că nu Moise v-a dat pâinea din cer, ci Tatăl Meu vă dă adevărata pâine din cer” (Ioan 6:32). Apoi Hristos adaugă, „Eu sunt Pâinea vieții, Mana cea adevărată. Eu am venit aici trimis de Tatăl Meu, așa încât oricine Mă caută să trăiască prin Mine”. Darul sau trimiterea lui Hristos, așa cum este prezentat în Cuvântul Lui, este însăși temelia credinței.

N-am fi îndrăznit să te îndreptăm către El, dacă Hristos n-ar fi fost dăruit acestei lumi. Ar fi un act de hoție să ne amestecăm peste lucruri care nu ne-ar aparține. Dar

oferta lui Hristos, transmisă prin noi, și chemarea de a-L primi, implică faptul că El este dăruit, altfel noi nu am fi îndrăznit să ne amestecăm, predicându-ți-L. Necredința este marele păcat al oamenilor care aud Evanghelia și care o refuză, cărora Domnul le transmite avertismentul Său cel mai sever. Dar necredința n-ar mai fi fost socotită drept păcatul tău, dacă Hristos n-ar fi fost dăruit. Crede acum acest lucru, iar dacă Hristos este darul, oferta prezentată în această Evanghelie, valabilă pentru tine, cel ce te rostogolești în groapa păcatului. El poate fi, prin credința în lucrarea lui Dumnezeu, poate fi „Învierea și Viața” chiar și pentru sufletul tău.

3) *Hristos este dornic să ierte, dar păcătoșii adesea nu Îl vor.*

a) Hristos este dornic să ierte.

Gândește-te la faptul că Hristos, „Învierea și Viața”, este dornic să îți dea viața care se găsește în El. Isus a murit de bunăvoie, a venit de bunăvoie în această lume și a primit cu bucurie lucrarea pe care Tatăl L-a trimis să o facă.

Ce vrei să spui cu asta?, poate că vei replica. Iată, aceste lucruri, spiritul Lui voluntar și dorința Lui de a ierta, reies din chemările Lui solemne și repetate: „luați aminte, și veniți la Mine, ascultați, și sufletul vostru va trăi: căci Eu voi încheia cu voi un legământ veșnic, ca să întăresc îndurările Mele față de David” (Isaia 55:3). El Se oferă celor morți, dar deplânge faptul că aceștia nu vor să vină la El,

pentru a primi viața: „nu vrei să veniți la Mine, ca să aveți viața” (Ioan 5:40).

b) Păcătosul nu este dornic să Îl primească.

Amintește-ți că neputința ta nu te va scuza. Unii oameni își imaginează că se vor putea scuza prin faptul că sunt morți. Ține minte, totuși, că Dumnezeu nu te va condamna atât de mult pentru neputința ta, cât pentru lipsa ta de dorință de a veni la Hristos.

Dacă ai fi avut dorință, ai fi descoperit că Duhul de viață ar fi intrat în tine și te-ar fi înviat. El este atât de dornic, încât deplânge nebunia păcătoșilor și respingerea Lui de către ei. El apelează la ceruri și la pământ pentru a judeca între El și păcătoși, condamnând nebunia acestora: „Mirați-vă de așa ceva, ceruri, înfiorați-vă de spaimă și groază, zice Domnul. Căci poporul Meu a săvârșit un îndoit păcat: M-au părăsit pe Mine, Izvorul apelor vii, și și-au săpat puțuri, puțuri crăpate, care nu țin apă” (Ieremia 2:12-13).

c) Răspunsul păcătosului.

Fie ca aceste lucruri să fie bine cântărite de către tine, cel mort în păcat. Domnul este dornic să îți dea viața. Vei rămâne tu lipsit de dorința de a primi o binecuvântare atât de minunată din mâna Lui?

Pentru Numele Domnului, ia aminte la consecințe, dacă nu Îl vei primi pe Fiul lui Dumnezeu. După prima moarte, vei merge la a doua, căci din groapa păcatului te

vei rostogoli în însăși prăpastia Iadului, și asta nu după multă vreme. Vor trăi doar aceia care aud vocea Fiului lui Dumnezeu și i se supun (Ioan 5:25).

O, spui tu, vei da cumva morților cele mai bune sfaturi?

1) Fii convins că ești mort în greșelile și păcatele tale. În aceasta stă marea ta dificultate, căci păcătoșii nu pot fi convinși decât dacă au deja viața în ei, cel puțin atâta cât să îi ducă în cer. Noi nu putem să îi scoatem pe oameni din această amăgire.

2) Un alt sfat pe care ți-l aș oferi este acesta: fii convins că nu există viață în și prin faptele Legii: „totuși, fiindcă știm că omul nu este socotit neprihănit, prin faptele Legii, ci numai prin credința în Isus Hristos, am crezut și noi în Hristos Isus, ca să fim socotiți neprihăniți prin credința în Hristos, iar nu prin faptele Legii; pentru că nimeni nu va fi socotit neprihănit prin faptele Legii” (Galateni 2:16).

3) Trebuie să fii convins că există viață în Hristos pentru tine, că ești îndemnat tu, în mod particular, să vii la El pentru a primi viața. Pune la inimă cuvintele care vin de la El, ascultă cuvintele vieții Lui, căci ascultându-le, vei trăi. Te sfătuiesc să te rogi mult. Fie ca morții să meargă la Hristosul cel viu și să strige: „curgi, o, Izvor al apei vii, și intră în sufletul meu!” Apoi este bine ca păcătoșii să frecventeze compania creștinilor, a celor vii, căci aceasta poate fi una

dintre căile de a ajunge la viață și de a fi păstrați pe acea cale, după ce au primit viața. După cum știi, atunci când cărbunii reci sunt puși printre cei aprinși, vor fi încălziiți și se vor aprinde și ei. Astfel, apropiindu-se de creștini, Duhul vieții poate să intre și în tine.¹⁴

PENTRU CEI VII

Aș dori ca ultimele cuvinte să fie adresate celor vii. Este adevărat pentru voi că Hristos este „Învierea și Viața”? Atunci voi, cei care sunteți înviați prin moartea și învierea lui Hristos, luați aminte la următoarele sfaturi, după care îmi voi încheia misiunea.

1) Bindecuvântați pe Domnul

Sfatul pe care vi-l adresez vouă, celor care sunteți părtași vieții lui Hristos, este acela de a-L binecuvânta pe Domnul, pentru că v-a încununat cu îndurările și bunătatea Lui iubitoare.

Admirați libertatea harului lui Dumnezeu, care a acționat în trezirea voastră atunci când erați „morți în greșeli și păcate” (Efeseni 2:1), știind când El i-a lăsat pe alții să rămână morți în groapa păcatului. Domnul sosește la cariera omenirii, unde vede multe pietre, dar alege dintre ele după plăcerea Sa. De aceea, cred că ai un motiv întemeiat

---

¹⁴ Autorul nu sugerează că am putea fi mântuiți prin a sta în preajma creștinilor. Mântuirea este doar prin har, prin credință. Autorul susține principiul că Dumnezeu se folosește de oameni pentru împlinirea planurilor Sale.

să Îl binecuvântezi pe Domnul că te-a ridicat de-acolo, în timp ce a lăsat multe pietre care păreau mult mai strălucitoare decât tine. Omule, care este diferența dintre tine și cei păcătoși? Nimic altceva, decât harul suveran, fără plată și biruitor al lui Dumnezeu! Fie ca Domnul să capete toată gloria!

2) Trăiți prin credința în El

Un alt sfat pe care l-aș da vouă, acelor care sunteți părtași vieții izvorâte din Acela care este „Învierea și Viața”, este următorul: V-a trezit El? Atunci faceți în așa fel așa fel încât să trăiți prin credința în Fiul lui Dumnezeu, care v-a iubit și S-a dat pe Sine pentru voi (Galateni 2:20). Amintiți-vă ce am spus mai înainte: nu sunteți chemați să trăiți în baza harului primit, ci în baza vieții care se găsește în Hristos. Apostolul spunea, „viața pe care o trăiesc este prin credința în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine pentru mine.” Astfel, trăind prin El, căutați să trăiți pentru gloria Lui: „tot așa să lumineze și lumina voastră înaintea oamenilor, ca ei să vadă faptele voastre bune, și să slăvească pe Tatăl vostru, care este în ceruri” (Matei 5:16).

3) Mărturiți-L pe Hristos

Caută nu doar să crezi în El din inimă, ci să Îl și mărturisești cu gura, după cum spune Cuvântul: „Căci prin credința din inimă se capătă neprihănirea, și prin mărturisirea cu gura se ajunge la mântuire” (Romani 10:10).

Nu este suficient să crezi în Hristos, dacă nu Îl proclami, dacă nu ți-L însușești, dacă nu Îl onorezi și nu Îl glorifici înaintea lumii. „De aceea, pe orîșicine Mă va mărturisii înaintea oamenilor” (Matei 10:32), spune Hristos, „îi voi mărturisi numele lui înaintea Tatălui Meu și înaintea îngerilor Lui” (Apocalipsa 3:5). „Dar de oricine se va lepăda de Mine înaintea oamenilor, Mă voi lepăda și Eu înaintea Tatălui Meu care este în ceruri” (Matei 10:33).

Amintește-ți de Isaia 43:10 și 44:8. Creștinii sunt denumiți „martorii” Domnului. De ce primesc ei acest nume? Pentru că ei mărturisesc adevărurile Lui, cauza Lui, vorbesc despre poporul Său, despre mesagerii Lui – și despre tot ceea ce ține de El. În zilele noastre, nu vom reuși să facem acest lucru dacă ne însușim credința doar la nivel individual, în viața privată. Ține minte că Hristos a fost înfruntat public, și tot în public cununa I-a fost dată jos de pe cap. Astăzi, El este batjocorit atât printre oameni, cât și în biserici. Învățătura Lui este luată în derâdere, închinarea, disciplina și conducerea bisericii sunt disprețuite. Poporul Lui este vorbit de rău, și până și dumnezeirea Lui supremă este desconsiderată. Calitatea Lui de Suveran și Cap al Bisericii Sale este ignorată.

De aceea, dacă El este batjocorit în public în felul acesta, atunci cred că trebuie să fie mărturisit tot în public. O mărturie publică este astăzi oferită de o mână de predicatori care, prin providența specială a lui Dumnezeu, au fost împuterniciți să facă acest lucru. Mărturia lor ajuns

departe, și ea îi chinuie pe oamenii care locuiesc pe pământ, care încearcă să distrugă mărturia Lui și pe martorii Săi. Strigăte se aud din depărtare cu privire la schisma periculoasă a bisericii, iar „schismaticii” sunt atacați ca și cum ei ar fi aceia care ar rupe haina lui Hristos. Dar acesta nu este decât vechiul cântec al papistașilor, pe care l-au mai cântat și când protestanții au ieșit dintre ei: „procedând astfel, veți provoca dezbinări în biserică și veți rupe haina, unitatea Bisericii lui Hristos.” Dar cine este cu adevărat vinovat de acest lucru? Cei care se străduiesc să păstreze și se luptă pentru adevărurile lui Hristos, sau cei care calcă în picioare aceste adevăruri? Cei care se străduiesc să rămână tari (Galateni 5:1) sau cei care calcă în picioare privilegiile sacre ale Bisericii lui Hristos?

Tot ceea ce noi cerem de la ei este să se întoarcă la Domnul, să repare lucrurile care sunt greșite în doctrine, în închinare, în disciplină și în conducere.

Iată ce cere Domnul: „Dumnezeu nu ține seama de vremurile de neștiință, și le poruncește acum tuturor oamenilor de pretutindeni să se pocăiască” (Faptele Apostolilor 17:30).

Care sunt motivele pentru care oamenii ce se află în postura de a judeca nu curăță Biserica de aluatul ereziilor și a scandalurilor? Care este motivul? Fie nu vor, fie nu pot. Dacă nu vor, ei proclamă prin aceasta înaintea lumii că sunt un grup de oameni răi. Dacă nu pot, atunci acest lucru demonstrează că Stăpânul a luat de la ei cheile – și ce lucru

ridicol ar fi să se mai îndrepte cineva către cei ale căror chei au fost luate de către Stăpânul casei?

Așadar, este ușor să cunoaștem calea pe care să mergem. Dacă drepturile lui Hristos, ca Rege peste muntele sfânt al Sionului, sunt protejate în bisericile oficiale, atunci ar fi păcat să retragem aceste drepturi de la ele. Dar dacă aceste biserici calcă în picioare autoritatea Fiului lui Dumnezeu, pentru a stabili legi în casa Lui, legi care sunt nepotrivite poruncilor Sale și libertăților pe care El le-a dat poporului Său, dacă ele ruinează o lucrare credincioasă, portretizând-o drept eretică și excomunicându-i pe predicatori pentru mărturia lor credincioasă împotriva ereziilor și a corupției – atunci noi trebuie să încetăm să mergem alături de ei, mai ales atunci când mărturia publică este afectată.

Oriunde cauza Lui este proclamată și adevărurile Lui sunt păstrate prin doctrină, închinare sau disciplină, acolo trebuie să ne îndreptăm și noi, căci acolo trebuie să fie adunarea poporului Său (Geneza 49:10). Dacă te afli în acest fel de biserică, rămâi acolo. Dacă Hristos se găsește pe câmp, în cetate sau în pădure, trebuie să ne preocupe să Îl urmăm acolo, chiar dacă persecuția și batjocura ne vor însoți. Apostolul spunea: „Să ieșim dar afară din tabără la El, și să suferim ocara Lui” (Evrei 13:13).

Atunci când Biserica a fost înființată pentru prima dată de către apostoli, când credincioșii evrei erau încă imaturi, un strigăt s-a ridicat împotriva lor: anume că erau

schismatici și se despărțeau de singura și adevărata Biserică a lui Dumnezeu. Apostolul spune că El, Hristos, a fost batjocorit pentru noi și că este bine să ieșim afară din tabără, alături de El, pentru a suporta ocară Lui. Dacă te temi de ocară lui Hristos, este bine să știi că Moise a avut o altă opinie, căci el a socotit „ocara lui Hristos ca o mai mare bogăție decât comorile Egiptului” (Evrei 11:26). Care ar fi pericolul în cazul în care ocară s-ar năpusti asupra ta? Alipește-te de Hristos! Haideți să căutăm să Îl mărturisim și să Îl urmăm în ciuda tuturor pericolelor, căci El spune: „Cine își va păstra viața, o va pierde; și cine își va pierde viața, pentru Mine, o va câștiga” (Matei 10:39). Acela care își pierde un nume bun pentru Hristos, îl va primi înapoi. Va veni o înviere care va rezolva totul.

4) Fiți cu băgare de seamă asupra piedicilor

Un alt sfat este acesta: aș vrea să fiți cu băgare de seamă la acele lucruri care pot prejudicia sufletele voastre.

a) Păzește-te de **lenevie** în viață. Nimic nu rănește viața unui om mai mult. Lenea este foarte dăunătoare trupului, dar trebuie să te păzești mai mult de lenea spirituală. „În sânguință, fiți fără preget. Fiți plini de râvnă cu duhul. Slujiți Domnului” (Romani 12:11).

b) Păzește-te de **complacerea în poftele simțurilor tale**, căci aceasta ar dăuna sufletului. Mântuitorul nostru spunea: „luați seama la voi înșivă, ca nu cumva să vi se îngreueze inimile cu îmbuibare de mâncare și băutură, și

cu îngrijorările vieții acesteia, și astfel ziua aceea să vină fără veste asupra voastră” (Luca 21:34). Nici nu a adormit bine Samson în brațele Dalilei, că pletele sale au și fost tăiate (Judecători 16:18).

c) Păzește-te de asemenea de **hrana nesănătoasă**, căci este periculoasă vieții. În același fel, păzește-te de doctrinele nesănătoase. În zilele noastre, vedem cum aceste erezii abundă.

d) Păzește-te de **predicatorii morți**, căci aceștia se trudesă să îi țină pe păcătoși în starea morții. Acolo unde ascultarea Cuvântului este moartă, ar putea fi oare vocea unor oameni morți capabilă să trezească astfel de ființe la viață? Păzește-te să îți pui sufletul sub cercetarea unei predicări moarte, neștiutoare și eronate. Păzește-te de ei, spune Hristos: „Lăsați-i: sunt niște călăuze oarbe; și când un orb călăuzește pe un alt orb, vor cădea amândoi în groapă” (Matei 15:14). Păzește-te de predicatorii care sunt morți față de adevărul spiritual și care nu Îl propovăduiesc pe Hristos. Păzește-te de aceia care, în loc să latre la lupi, latră înspre oi. Dacă vrei să-ți păstrezi viața în suflet, străduiește-te să rămâi sub o predicare vie, acolo unde aceasta poate fi găsită.

e) Păzește-te de **compania** celor care omoară sufletele, căci aceasta este foarte dăunătoare sufletului: „Depărtați-vă de mine, răilor, ca să păzesc poruncile Dumnezeului meu” (Psalmii 119:115).

f) Păzește-te **să nu Îl întristezi pe Duhul Domnului**, căci El se va retrage și atunci părtășia va fi frântă. Păzește-te de împotrivirea față de lucrarea Lui în inima ta. Ia aminte să nu îți astupi urechile la Cuvântul Lui, căci, atunci când este ignorat, Duhul Sfânt te va dovedi vinovat: „Atunci i-am lăsat în voia pornirilor inimii lor, și au urmat sfaturile lor” (Psalmii 81:12).

g) Păzește-te **să nu păcătuiești cu voia**, pentru că aceasta ucide și sufocă viața unui suflet bun. Gândește-te la acea rugăciune a lui David, și primește-o ca fiind a ta: „Păzește de asemenea pe robul Tău de mândrie, ca să nu stăpânească ea peste mine! Atunci voi fi fără prihană, nevinovat de păcate mari” (Psalmii 19:13).

h) Păzește-te de **siguranța falsă** și de **lipsa rodniciei**, sub pretextul că nu ești capabil să te folosești de instrumentele harului¹⁵. Atunci când ești mânat de Domnul, folosește-te de aceste instrumente pentru scopul pentru care ți-au fost date – căci atunci când via lui Dumnezeu nu aduce roadă, El încetează să o ude.

Domnul să binecuvânteze Cuvântul Său!

---

¹⁵ *instrumentele harului* – instrumente pe care Dumnezeu găsește de cuviință să le folosească pentru a produce mântuirea și sfințirea în inimile oamenilor: predicarea Cuvântului, citirea și studiul Bibliei, rugăciunea, botezul, Cina Domnului, închinarea în familie, cântarea și părtășia evlavioasă a credincioșilor etc..

MAGNA GRATIA

Noi vestim Evanghelia harului

Asociația MAGNA GRATIA este o organizație non-profit care își concentrează eforturile pe proclamarea Evangheliei prin literatură consecventă doctrinar, prin evanghelizare și echiparea bisericilor evanghelice de limba română.

Dacă ai fost binecuvântat citind această carte, poți ajuta la binecuvântarea altui credincios, prin unul sau mai multe lucruri, după cum urmează:

1) Dă mai departe această carte! *“Fără plată ați primit, fără plată să dați”.*

2) Vizitează paginile noastre de internet la www.magnagratia.org și află mai mult despre lucrarea noastră, și citește GRATUIT cele peste 170 de cărți ale unora dintre cei mai buni autori creștini din istorie.

3) Rămâi conectat la noutățile MAGNA GRATIA prin a vizita pagina noastră de Facebook la www.facebook.com/MagnaGratiaRomania și prin a te abona pe website, așa încât să fii anunțat când publicăm noi resurse.

4) Spune și altora despre lucrarea noastră.

5) Roagă-te pentru noi.

6) Donează și ajută-ne să mergem mai departe cu această lucrare. Donațiile se pot face online, www.magnagratia.org/donatii.html

Pentru orice alte informații, scrie-ne la contact@magnagratia.org. Mulțumim!